3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul VI, Nr. 39/40, Mai-Iunie 1959 | Versandort München; Redaktion: Germering b. München, Ob. Bahnhofstr. 54, Fernruf 8 75 56 | Einzelpreis 60 Pfg.

MĂSURA VISULUI

„Să visăm, să-i iubim dinainte pe cei ce vor veni și fie ca aceste vieți ce vin (Domnul le facă mai fericite!) să ne consoleze de a noastră. Ei vor fi mai fericiți, sper, mai liberi decât noi, copii mai deplini ai spiritului. Vor fi mai îngăduitori, și prin aceasta vor afla mângâieri mai mari în frăția neamului omenesc, în fericirea crescândă a timpilor ce vor să vină"... scria Jules Michelet în 1842 într'o pagină a Jurnalului său recent apărut. Și cum gândirea unui spirit de rasă e ca polenul, greu și plin de fructele viitoare, poate nu greșim văzând în aceste scânteieri și o rază care ne poate lumina durerea noastră românească.

Da, pe noi cei de azi ne-au visat cu dragoste nemărginită părinții noștri depărtați, așa cum îi visăm și noi, la rându-ne, pe copiii români din veacul viitor. Și acest ax al iubirii verticale, în timp, răscumpără toate dihoniile orizontale care bântue pipernicita dimensiune a unei vieți. Dacă de multe ori în întâlnirea cu contemporanii ne sărăcim sufletește (există o hemoragie a nobleței), prin creșterea în afara prezentului se îmbogățește ființa noastră pieritoare. Și contactul acela este totdeauna îmbelșugat în binecuvântări. El a conferit sensul mistic pe care îl simțim în cuvântul Neam (care nu e niciPoporul ploeștean ori RPR-ist, nici Nația constituțională, venturiană ori nu): e însumarea osemintelor și a potențialului neîntrupat încă. E forța magică ce ne face vecini sufletește cu Ivireanu, cu Neculce, cu Tudor sau cu Bălcescu — cu toți cei care ne-au visat și ne-au iubit fără a ne cunoaște chipul, dar știindu-ne, căci ne purtau în ei. Până și legionarul din Palmyra, un exilat și el în Carpați, care a săpat stângaci în piatră un „donum posuit" s'a gândit la noi, și ne-a mângâiat frunțile prin bura timpului, înțelegându-ne.

Și în uriașa armată niciun chip nu-i anonim: răzeși, mazâli, țărani, târgoveți, boieri și Domni — toți vin spre noi cu brațe calde, și știu că noi le urmăm. Se bucură și se întunecă de victoriile ori necazurile noastre; între noi și ei se stabilește dialogul unor vieți paralele: este singura formă de „dialog cu țara" pe care o voim a ști. Când Miron Costin se prăbușea tăiat la Iași, din porunca înaltă a Cantemirului, va fi gemut nu pentru propria-i soartă — filosoful istoriei care știa că Șomul e sub vremi" nu putea să nu moară dârz — ci pentrucă va fi întrevăzut că strănepotul să G. I. Brătianu avea să urmeze acelaș drum cumplit. Iar Brâncoveanu, în ziua ultimei sale treceri la Edi-Kule, se va fi gândit cu dragoste la mareșalul Antonescu, care avea să rămâie și el „domn creștin" în curtea fortului Jilava. Și ce liniște se va fi coborît în sufletul lui Mihai pe câmpia Turzii când, în fulgerarea unei clipe, va fi simțit că îi urma un Cuza.

Ce ciudat vană e străduința acelora care nu înțeleg că sunt hotare sufletești în interiorul cărora nu se pătrunde prin efracție. Pur și simplu nu se poate intra într'o comunitate care se ține de mâini din veac în veac — e un zid. Nicio lege, ori silnicire de lege omenească nu va putea însera corpuri străine în acest circuit mistic.

Cavalerii Graalului din 1848, din 1859, din 1919, în uriașa lor opintire care ne-a dăruit o țară de basm, ne aveau sub pleoape. Ei n'au știut hodină nici suspin pentrucă au voit cu nemărginire ca noi să fim fericiți. Au fost mari pentrucă visul le-a dat măsura efortului.

Iar noi? Ei bine, noi facem la fel: îi purtăm în carne pe toate drumurile planetei pe cei de mâine. Știm că vor veni, îi cunoaștem și îi îmbrățișăm prin timp. Și cât am dori să fim siguri de dragostea lor, să le merităm aducerea aminte. Și astfel visul e viață, el e măsura lucrurilor, sistemul solar în jurul căruia gravitează gândurile și faptele noastre pure.

Cândva, peste un secol, mii de ochi căprii, de mură ori cicoare, se vor apleca în școlile primare românești peste „cărțile de cetire" ale zilelor acelora (Mâine-le care Azi se construește filă cu filă). Nu, să nu ne lăsăm furați de vanitatea de a crede că vor silabisi numele unuia dintre noi care se va fi ilustrat într'un fel pe meridiane. Să dorim dimpotrivă a fi uniți până la contopire într'o frază și-un destin. Și căpșoarele unor pui de Români din anul 2059 se vor îngândura. Și un țânc, în fundul unei clase, auzind că am pribegit pentrucă l-am iubit pe el prea mult va pierde o lacrimă în calimară.

Ah! lacrima aceea ne leagă, ne-a și legat. Ce trebue să facem pentru a o merita?

STINDARDUL

N. I. HERESCU

SPAIMA DE UMBRE

Guvernul dela București este foarte supărat pe Românii exilați. Nu pe toți exilații, ci doar pe o anumită categorie, și, curios, pe categoria cea mai puțin numeroasă: guvernul dela București ia la țintă numai pe cărturari. Toți ceilalți, mulți la număr: oamenii politici și negustorii, diplomații și industriașii, muncitorii și meseriașii, liberii profesioniști de tot felul (medici, ingineri, arhitecți, etc.), sunt cruțați. Lucrul nu trebue să mire, lucrul e chiar perfect explicabil. Pentru guvernul subjugării, singura piedecă în calea servituții totale o constitue cărturarii. Lupta care se dă astăzi în lume fiind o luptă a minții și a inimii, isbânda se va obține cu armele spiritului. Deci adevărata primejdie vine dela cei ce luptă cu armele spiritului, — și cu cinstea inimii.

Ultima mare supărare a guvernului dela București a provocat-o congresul dela Mainz. Ziarul „Contemporanul", — editat, cum anunță el însuși, de Ministerul învățământului și al culturii — lovește (sau își închipue că lovește) în „umbrele așa-zișilor cărturari"... „adunați... într'un congres convocat de o așa-zisă Societate Academică Română..." (numărul din 5 Decembrie). Și calificativele injurioase plouă pe capul umbrelor: „lebede triste", „șătrari ai spiritului", „Papușari culturali", „gârbovi învățați fără țară"...

Fără țară? Nimeni pe lume nu are o țară mai deplin decât ei: Gheorghe Enescu spunea, puțin înainte de-a muri: „N'am părăsit țara, am dus-o cu mine, în inima mea." Țara guvernului dela București nu mai e azi decât o provincie periferică a Uniunii Sovietice: România au luat-o cu ei, cărturarii români. Țara adevărată a rămas cu umbrele acestea din șetre, care turbură nopțile guvernului servituții din palatele lui de marmoră.

Curioase umbre, în adevăr! Guvernul dela București le atribue puterile cele mai tainice: „Nu ni se poate spune, scrie »Contemporanul«, că acești păpușari culturali se ocupă numai cu treburi literare, că activitatea lor este cu totul și cu totul academică."

Dar ce fac atunci, aceste umbre, dacă nu se joacă cu păpușile? Pare de necrezut, dar e așa: noi umbrele, noi stafiile, suntem cele mai cumplite arme secrete ale... guvernului american! „Guvernul american, afirmă, prin organul său, ministerul învățământului robit și al culturii cu lanțuri, nu pe congrese nesemnificative cheltuește, ci în scopuri mai înalte; nu de filozofi și de poeți suprarealiști are el nevoe acum, ci de parașutiști și de spioni"...

Ei bine, nu, domnilor, vă înșelați. De noi este nevoe, de gânditori și de poeți. Și activitatea noastră este **numai** academică, fiindcă **aceasta** e activitatea cea mai primejdioasă pentru guvernul servituții.

Ce facem aici, noi umbrele?

Noi, în lumea liberă, apărăm cărțile pe care le-ați distrus voi, în Bucureștii încătușați.

Noi, în libertate, spălăm amintirile pe care le-ați murdărit voi, în țara ocupată.

Noi, cei fără cătușe, spunem rugăciuni în biserici, pentru sufletul celor omorâți de voi, în întuneric și în casnă.

De noi este nevoe. De parașutiști și de spioni nu ducem lipsă. Numărul acestora este imens: de ce li s'ar mai adăoga cele câteva zeci de umbre gârbovite? Sunt 20 de milioane de spioni care vă pândesc mișcările, vă iscodesc vânzările, vă desvelesc trădările. Noi, umbrele, nu apărem decât în visele voastre urâte, când vă treziți în puterea nopții, urlând de spaimă...

(Continuare în pag. 2)

AOK 11-Bild

Sfântul nostru război împotriva Bolșevismului
In Basarabia, Iulie 1941: Infanteria română gata de atac.

Cu Sergentul în frunte care, în picioare, cercetează terenul, grupa de luptă așteaptă, în formație regulamentară, ordinul de înaintare. Bravi ostași ai României, pe jertfa voastră se va clădi țara de mâine, alta decât cea de ieri!...

„Un subiect de evitat cu orice preț"

Știe cineva câți de-ai noștri au pierit în Rusia? Câți au căzut luptând și câți au murit secerați de molime, răpuși de ger sau doborîți de gloanțele nacealnicilor în sute și sute de lagăre, dela Stalinogorsk și până în Sachalin, dela Karaganda și până la Igarka în pustiurile înghețate ale Jenisseiului?...

După căderea Odesei, Statul-Major a publicat o listă de pierderi și a dat o cifră: 138.000. Dar de-atunci, dela sfârșitul lui Octombrie 1941? Câți oameni am pierdut noi în operațiile din Crimea, din Noembrie 1941 și până în Iulie 1942, operații la care au participat 7 divizii și o sumă de unități românești neîndivizionate? Dar la Harkov (Corpul Dragalina)? Dar în Kuban în 1942 (5 divizii), în Caucaz (2 divizii) și în Calmucia (4 divizii)? La 19 Noembrie 1942, când Armata roșie a deslănțuit prima ei mare ofensivă, următoarele divizii românești se aflau **numai** la Cotul Donului: 1, 2, 5, 6, 9, 13, 14 și 15 de Infanterie, 7 de Cavalerie și prima noastră divizie blindată. Mareșalul sovietic Rokossowski afirmă că din cei 95.000 de morți pe care i-a avut adversarul în acest sector, peste 70.000 erau Români. Și din cei 30.000 Români rămași la Stalingrad, câți au mai scăpat cu viață? în 1943, câți ostași am pierdut noi în mlaștinile Kubanului și în luptele de apărare din Crimeea? Din cei 150.000 capturați de bolșevici după „armistițiu", câți s'au mai întors acasă? Cifra exacta a pierderilor noastre nu va putea fi stabilită niciodată. Comuniștii au avut grijă să distrugă, filă cu filă, toată arhiva privitoare la campania noastră din Rusia. Comandanții de mari unități și ofițerii lor de stat-major au pierit și ei, aproape toți... Marea noastră epopee nu mai poate fi reconstituită decât pe baza documentelor germane (dela Koblenz și dela Freiburg) și din scrierile unor ofițeri germani. In majoritatea lucrărilor, participarea unităților române este amintită numai în treacăt, fără amănunte. O carte apărută recent face însă excepție: „Hunde, wollt ihr ewig leben" de Fritz Wöss.

Fost ofițer de legătură la Divizia a 20-a Infanterie (General Tătăranu, apoi General Romulus Dimitriu), Fritz Wöss povestește, episod cu episod, întreaga odisee a acestei divizii care a luptat, până ce a fost cu desăvârșire nimicită, în sectorul de Sud al frontului dela Stalingrad,

> **ROMÂNII LA ATAC:**
>
> **„... Infanteria română deschide un foc viu, care se deslănțuie puternic, așa cum bate ploaia torențială. Focul celor două plutoane comandate de căpitanul român este extraordinar de bine plasat, mătură, metru cu metru, întreaga vale și se concentrează, precis, în punctele unde vor atăca tancurile noastre...**
>
> **... In strigăte nearticulate, înspăimântându-l numai cu răcnetele, Românii se năpustesc asupra inamicului... Rușii cad loviți de gloanțe, împunși cu baionetele sau pocniți în cap de unii dintre români care, apucând arma de țeavă și învârtind-o de mai multe ori în vânt, izbesc cu patul ei în dreapta și'n stânga... Alții aruncă grenade în șanțurile de comunicație... Românii distrug adăposturile... vor să sfărâme până și țevile tunurilor anticar sovietice, fugăresc dușmanul și-l scot afară din orice bârlog... pentru soldații Armatei Roșii nu mai este nicio scăpare..."**
>
> Fritz Wöss: Hunde, wollt ihr ewig leben (pag. 174)

cu flancul rezemat pe Volga. Pentru Comandamentul superior, cartea lui Wöss este un act de acuzare. Pentru ostașul român, până la ultimul soldat, ea este un splendid omagiu. Nu este vorba în cartea lui Wöss numai de acte de bravură și de acțiuni temerare, ci și de pregătirea profesională, tăria de caracter, abnegația și spiritul de sacrificiu al corpului nostru

(Continuare în pag. 3)

Rusia

de Paul MIRON

Pasărea ce venise din altă zare
Să afle mormântul celui căzut,
A strigat spăimântată când s'a pierdut,
Undeva, în văzduhul lipsit de hotare.

In taina fără deslegare'nchis,
Ultimul om s'a răsucit în vis.
A dat să strângă arma ruginită'n mână —
Dar mâna i se prefăcuse în țărână.

...Stepele își intindeaua neputința departe,
Spre luna adormită dincolo de răsărit.
Un măceș își cânta bănuitul sfârșit;
Umbra lui mirosea a mânăstire și-a moarte.

CAETE DE DOR, No. 12 — Paris Ianuarie 1959

Au apărut Caetele de Dor! Toți cei care nu au uitat încă să citească românește, s'au bucurat deschizând ultimul număr al revistei d-lui Ierunca; fiecare pagină intoarsă cu voluptate îți descoperă o nouă prezență valahă în lume: România adevărată **există**, pentrucă mai există Caetele de Dor.

Ce păcat că nu sânt tipărite! Orgoliul sărăciei e mișcător, dar pentru cel ce, ca subsemnatul, recitește o asemenea revistă de câteva ori, îi mângâie „cu dor" paginele și o pune la căpătâi ca să-i fie aproape în nopțile secate de somn, e foarte puțin... practic. Să vă arăt caetele ce le posed: niște cărți de citire despuiate, cu iz subversiv.

Yvonne Rossignon deschide numărul de față cu un poem despre Ungaria („Sau poate vântul de primăvară ne minte?..."). Am citit multe poezii despre răzmerița ungurească, majoritatea bine traduse din poeții maghiari ce au sângerat în acel Octombrie tragic; nicăieri n'am aflat atâta adâncime și frumusețe ca în versurile d-rei Rossignon sau ale d-lui Horia Stamatu (Fapta I, 7). — Harnicul profesor de filosofie de la Colonia, Walter Biemel, tălmăcește în românește „Was ist Metaphysik" de Heidegger. Minunatei lucrări de pioner trebuie să-i urmeze altele. Invățăturile lui Heidegger ce te vrăjesc în germană, cer înțelepciunea și graiul unui Lucian Blaga, ca să le poți sorbi și să le înțelegi ca în original. — Traduceri mai semnează și d-nii Alexandru Busuioceanu (dl. Ierunca ne-a convins în numerele anterioare că e vorba de un mare poet) din Sf. Ioan al Crucii; Virgil Ierunca din Pierre Oster; Antoine Goléa, în franțuzește, Melancolia lui Eminescu; Vintilă Horia, în spaniolă, din Ungaretti; Mihai Niculescu din Marlowe, Santhwell și Shakespeare (Jessica: „Eu, când aud o muzică / Suavă, nu mă'nveselesc") și din Angelo Moretta (adică din el insuși) cu un motto de Laotse, Dan Petrașincu, pe care îl salutăm cu deosebită plăcere.

Poeme, în terminologia redactorului, semnează Alexandru Vona, Vasile Posteucă (de data aceasta peregrin pe valurile Neckar-ului: „...Pe Neckar de scrii și mai legeni o barcă..." de unde 70 de versuri, omagiu lui Hölderlin, „fără alfabet și amin", un „lin dangăt: niente..." rima: „vechi continente", „cu chiotul cărnii prelung" (neeuropean), în rezumat: „...golul ne sfarmă'n vârtej și ne'nghite..."), Paul Miron, Ion Negru (patriotic), Alexandru Busuioceanu, Virgil Ierunca și Ion Pârvulescu amintind pe un Ezra Pound mai de mahala („Cazul" Pârvulescu, creat nu de poezia acestuia, ci de slăbiciunea redactorului „Caetelor" pentru anumite orgii de cuvinte, mai poate fi discutat).

Cartea de Cetire a d-lui Ieruna e un taifas domol plin de înțelepciune, și atunci când se oțărește împotriva „gâdiliciului" Arghezi și când ne însenineză cu o „seamă de cuvinte" (Imi pare rău că nu pot să fiu cu totul de acord cu D. Sa și cu G. M. Cantacuzino în ieroglificarea României. Cumpăna de puț pe câmpia cu zarea nețărmurită, cântată mai ales de poeții pustei, languros și extenuant, nu-mi ajunge. Dar... dl. Ierunca scrie despre aceste lucruri cu atâta pasiune și înfrigurată sinceritate, că numai gândul de a-l contrazice mi se pare un păcat.) Cu recunoștință am citit fragmentul din „Dimensiunea Românească a existenței" al lui Mircea Vulcănescu și cele două poezii de Ion Vinea. Emil Cioran? (cu semn de întrebare) al d-lui Lucian Bădescu e una dintre cele mai serioase deslușiri ale filosofului ardelean.

In cronică am descoperit două mărgăritare: Insemnările drei Bodisco și ale d-lui Racoveanu și ne-am mirat cât de pașnic poate fi dl. Gheorghiu. Cele 27 de pagini de bibliografie, dela Cioran, Ionescu, Eliade până la Rodica și ilustrul ei Papa, pot fi citite cu folos și de reperiști, chiar dacă nu-s pe muscălește.

Au apărut Caetele de Dor! Cât să mulțumim celor ce bine se ostenesc? **pamir.**

„Să strigati câți vor fi rămas cu voi, și să vă duceți într'o parte cu dânșii, iar din țara voastră să nu ieșiți, ci să ședeți cu dânșii în hotarele voastre, în niscare locuri ascunse și de taină, unde vor fi prieteni de-ai voștri buni și adevărați; că vrăjmașii voștri, cari vor fi venit asupra voastră, nu vor putea ședea mult în țară, ci se vor intoarce înnapoi, iar pe Domnul care-l vor fi adus ei, îl vor lăsa acolea făr'de oști. Deci voi să luați numele lui Hristos într'ajutor și să vă porniți asupră-i cu oaste."

Invățăturile lui Neagoe Basarab (1512—1521)

Biblioteca Română din Freiburg a împlinit zece ani de activitate

Presseioto W. Fragher, Freiburg i. Br.

Biblioteca Română din Freiburg: Noul local din Mercystrasse 24

Inființată la 1 Mai 1949 de Dl. Prof. Virgil Mihăilescu și având sprijinul multor compatrioți, Biblioteca Română și-a sporit necontenit colecțiile, reușind să adune în rafturi, timp de un deceniu, peste 10.000 volume, manuscrise prețioase, stampe, hărți și documente de reală valoare.

Cei zece ani de activitate a Bibliotecii, cât și Ziua Independenței, au prilejuit o serie de manifestații impunătoare, cu puternic ecou în lumea românească și în multe cercuri germane: Inaugurarea noului și frumosului local al Bibliotecii s'a făcut printr'un serviciu religios oficiat de S. S. Pr. Arhipresviter Em. Vasiloschi și S. S. Protosinghel Radu Gratian. După cuvântul S. Sale Pr. Vasiloschi, a vorbit Dl. Prof. Virgil Mihăilescu care a anunțat ridicarea Bibliotecii la rangul de **Institut pentru cercetări românești.** Această primă zi s'a încheiat cu o conferință a Dlui Horia Stamatu (O epopee necunoscută) și cu prezentarea unor splendide peisagii românești, prezentare care a fost făcută de Dl. Arhitect Alexandru Petit.

Cât privește participarea, atât a Românilor, a Germanilor din România, cât și a personalităților culturale străine, această participare a fost impresionantă.

Dela invitații care n'au putut veni la Freiburg s'au primit aproape 200 scrisori și mesagii de simpatie. In presa locală, cât și în ziare de mare circulație din întreaga Germanie, au apărut articole care subliniază importanța acestui institut de cultură românească.

Corespondența destinată redacției ziarului

Stindardul

rugăm a se trimite la adresa:
GERMERING b. München
Ob.-Bahnhofstraße 54
DEUTSCHLAND

CRONICA BERLINULUI

„Rușine vouă, imperialiștilor"

Războiul de hârtie continuă. O strategie cusută cu ață roșie, mult mai vizibilă decât ața albă, a înpănat presa lumii și cancelariile diplomatice cu o nouă problemă, toate cele vechi fiind de mult rezolvate: e problema Berlinului. Nu există hârtie tipărită, ori numai bătută la mașină, în vremea din urmă, pe care să nu se găsească formulată întrebarea: „Ce se va întâmpla la Berlin?" Ca să nu mai vorbim de posturile de Radio, care psalmodiază aceiași întrebare pe toate lungimile de undă... Dl Nichita Hrușciov se poate felicita: de câte ori aruncă o piatră în baltă, de atâtea ori sumedenie de înțelepți se precipită ca s'o scoată.

Ori, la Berlin nu se va întâmpla nimic. Nu se poate întâmpla nimic. Nu pentrucă ar voi dl Hrușciov și n'am voi noi, ori vice-versa, ci pentrucă nu se poate. La Berlin nu se joacă numai soarta câtorva milioane de oameni liberi — e un oraș cât o Elveție — care ar urma să fie, de-o zi pe alta, prăbușiți din lumină în întuneric, de pe culmile speranței în prăpăstiile desnădejdii. La Berlin e vorba de soarta lumii întregi. Nu e acolo în joc un interes material; chiar dacă ar fi unul, și oricât de mare ar fi, înseamnă prea puțin lucru. Interesul, acolo, este numai moral, adică este cel mai important dintre toate. Cine n'a înțeles asta, n'a înțeles încă nimic din tot ce se întâmplă și se va mai întâmpla pe lume.

Evident, evident, trebue oarecare sforțare de inteligență, și poate oare care pregătire, ca să se priceapă ce înseamnă puterea morală. Nu se vede, nu se pipăe, nu se poate măsura cu metrul ori cântări cu kilogramul, nu se evaluiază în număr de divizii, de tankuri ori de bombe. Dar așa cum este: invizibilă și impalpabilă, forța morală există și răzbește toate celelalte forțe. Deaceea, la Berlin nu se va întâmpla nimic. (In orice caz, nu ce așteaptă dl Hrușciov.)

Intre timp, războiul de hârtie continuă. Nici nu se va opri vreodată, acest război, atâta timp cât libertatea nu se va întoarce acolo de unde a fost isgonită. Și nu e zi dela Dumnezeu în care dl Nichita Hrușciov să nu simtă cum i se sue sângele la cap, din pricina unei bombe de hârtie tipărită care-i explodează sub nas.

Furia cea mai recentă i-a provocat-o o caricatură publicată în Finlanda. Da, un simplu caricaturist finlandez a deslănțuit la Kremlin o criză de nervi. Desenatorul Kari Suomalainen, într'un desen publicat de marele cotidian dela Helsinki „Sanomat", înfățișa pe dl Hrușciov navigând pe Volga, într'o barcă, trasă de pe mal de-o seamă de robi înhămați ca vitele; robii sunt îmbrăcați în costume naționale și poartă pe piept un nume: Ungaria, România, Polonia, Bulgaria, Cehoslovacia, Germania de Răsărit, Albania; în luntrea lui, rotund, îndesat și congestionat precum îl știți, dl Hrușciov ridică pumnul și răcnește cât îl ține gura către dnii Macmillan și Eisenhower care, pe malul fluviului, privesc consternați la trecerea sinistrului cortegiu: „Rușine vouă, imperialiștilor!" Imperialiștii sunt, desigur, dnii Macmillan și Eisenhower, democartul fiind Nichita Hrușciov, la jugul căruia trag atâtea state europene...

Desenul lui Kari Suomalainen a avut drept consecință o violentă protestare a guvernului sovietic; bietul președinte al Finlandei, dl Kekkinen, a fost silit să condamne în termeni severi, la Radio, pe renumitul desenator, care, cu caricatura lui, „a pus pacea în primejdie".

E drept că desenul Finlandezului, reprodus în mari afișe murale, umpluse toate zidurile Angliei tocmai în momentul când dl Macmillan făcea turism la Moscova... Dar faptul că un simplu desen poate pune, după părerea Kremlinului, „pacea în primejdie", să fie un semn că dl Hrușciov a început să priceapă valoarea armelor morale?

Războiul de hârtie continuă. Deunăzi, dl Hrușicov avea prilejul să citească, în ziarele dela Cairo și dela Damasc, cum scumpul și neprețuitul său prieten de până ieri, colonelul Nasser, denunță comunismul ca pe cel mai desăvârșit dintre imperialisme.

„Rușine ție, imperialistule!", răcnește Nasser către Hrușciov, pe vocea undelor, dela Cairo la Kremlin.

— „Ba tu!", răspunde un alt răcnet, dela Kremlin către Cairo.

La Berlin nu se va întâmpla nimic. Cusătura cu ață roșie a cumătrului Nichita se vede cu ochiul liber, și dela distanță. Că, spre a mai sălta puțin negustoria turismului, o conferință internațională s'a întrunit la Geneva, de ce ne-ar părea rău? Orice prilej de a repeta anumite adevăruri morale e binevenit.

Și parcă am pune rămășag că, pe zidurile Genevei, oraș liber, va putea fi admirat cu prilejul unei conferințe, desenul finlandezului Kari Suomalainen, cu luntrașii de pe Volga înjugați la barca dlui Hrușciov. „Rușine vouă, imperialiștilor!"

SPAIMA DE UMBRE

(Continuare din pag. 1)

Și sunt 20 de milioane de parașutiști în România, ce stau acolo în așteptarea ceasului. Nu i-a adus guvernul american. Cei 20 de milioane au fost parașutați pe pământul patriei acum două mii de ani, de bădica Traian, într'o vreme când America nu exista nici măcar ca o închipuire. De două mii de ani parașutiștii lui Traian luptă cu vânzătorii și cu trădătorii; de-atâta timp îndelungat, au învățat meșteșugul...

Prin urmare, noi, umbrele, nu facem aici decât ce nu pot face ei acolo: Societate Academică, tipărituri, congrese culturale la Roma, la Mainz și'n alte locuri... „Vom avea vești, scrie »Contemporanul«, poate și despre cel de-al treilea congres, și al patrulea. După aceea asemenea cărturari vor fi din ce în ce mai puțini..."

Iluzie zadarnică, deșartă speranță!

Că Ministerul învățământului cu căluș și al culturii în țăruș ne dorește moartea, o credem fără greutate. Că cine sapă groapa altuia, se nimerește să cadă el în ea, e o veche întâmplare ce se repetă la nesfârșit. Că vom fi din ce în ce mai puțini, n'are nicio însemnătate: vom fi întotdeauna câți trebue, și mai mulți decât trebue. Și de-ar rămâne unul, va fi deajuns acela!

Câte congrese vom mai face? Incă două? Incă trei? Nu le știe nimeni, afară de Dumnezeu. Vor fi exact atâtea, câți ani mai sunt până la liberarea țării. Căci activitatea umbrelor dătătoare de spaimă va dura până în ceasul în care poporul românesc va recăpăta dreptul să trăiască liber.

Da, cu siguranță: până în acel ceas.

Și nici un ceas mai mult.

N. I. HERESCU

Intâlnire cu Menning

La Colonia are loc o expoziție de pictură modernă. Intre 30 Mai și 28 Iunie expun în Hahnentorburg trei poctori germani nefigurativi. ...O expoziție de moderni. Când ochii osteniți refuză să se mai îmbete de risipa de culori, când te-ai încâlcit de-abinelea în niște ațibilduri, pe care un program pretențios ți le prezintă ca vitralii gotice și tu, sărman vizitator, nu vezi decât niște tartaje de cărți ieftine sau, cel mult, geamuri colorate de pe veranda negustorului din colț, proaspăt îmbogățit — închipuie-ți că deodată, dintr'o sală vecină, alte tablouri te cheamă cântând. Fascinat îți îndrepți pasul într'acolo și te așezi... Binefăcătoarea ploaie muzicală te reface și te încântă. Sorbind culorile, pierzându-te fermecat în ele, începi să te miri și să te întrebi. Unde am mai văzut albastrul acesta? În Toscana? În sudul Franței? Dar galbenul? Dar negrul? Și muzica din sală crește, te cuprinde și îngâni cu ea. Iar melodiile sânt cântece de acasă, pe care credeai că le uitaseși de mult.

Niște pete de culori pe pânze și carton, ciudate farmece vrăjitorești! Lumea lor vie și plină de noimă, e spațiul românesc.

Din programul devenit pe neașteptate interesant, afli că pictorul Wilhelm Johann Menning s'a născut la Mediaș, că a copilărit la Constanța și la București și că a plecat din România în 1928. Insă din țara pe care a părăsit-o, pricepi admirându-i operele, a luat cerul, întinderea pământului, apele și frumusețea munților. Anii lui de acolo, atâta vreme ferecați în ascunzișurile sufletului, sânt zugrăviți pe pânzele din Colonia. Ți-aduci aminte, fără să vrei, de Jurnalul de Copilărie al lui Vintilă Horia. Aceleași jocuri umbrite de mister, aceleași descântece și bucurii. Dar pe când poetul, mărginit de temă, e obligat să spună mai puțin, pictorul descătușat de program, te copleșește cu toată gama amintirilor sale.

Ceea ce el numește „Seemannslied" nu e cântecul marinarului de la Hamburg sau din Danzig! Uitați-vă la barca adormită! Uitați-vă la culoarea nopții și a lunei, la valuri și ascultați! E un port mic, pe țărmul Mării Negre. — Balcic? — Da. Ați ghicit! De aici până în poveștile cu o mie și una de nopți e doar o bătaie de vâslă, un freamăt ușor al pânzelor. Sinbad cântă. L-ascultă orientul întreg. Dacă ați văzut celălalt tablou, „welk" descoperiți delta Dunării sub soarele încă sărac al începutului de primăvară; „Hochtor" reprezintă mai mult decât presupusa înălțime din Alpi: e o ascunsă priveliște carpatică, după cum în „Strömung" curg toate râurile munților noștri. Ați petrecut o noapte pe Ada Kaleh? („ohne Titel" 4 și 5). O să mă înțelegeți ce vreau să spun dacă ați văzut violetul din „Nächtliches".

Vin apoi tablourile, pe care meșterul a trebuit să le boteze cu nume românești, ca să încuvânteze **exact** ceea ce ele exprimă. Vedeți, veniți să ascultați „doina", nesfârșitul tremolo pe văi cu dor; amintiți-vă de crivățul iernei dobrgene în „vifor", sau retrăiți spaimele furtunei de la noi în „vijelios". Chira Chiralina și toată lumea lui Panait Istrati s'a strâns în „stufiș"; legănați-vă pe spinări de măgar de la Isarlâcul lui Barbu la „Tekirghiol". Iată că limba românescă a devenit un idiom secret, numai pentru cei inițiați în tainele minunatei călătorii. Pentru întâia oară am înțeles că „tescovină" e mai mult decât un oarecare termen tehnic. Pe pânza d-lui Menning vezi, ca în primele zile ale creației, uscatul pur despărțit de nesfârșitul apelor. Un uscat care suferă sub apăsarea noii legi.

Să vă descriu culorile? V'am citat doară titlurile...

Paul Miron

CONGRESUL SOCIETĂȚII ACADEMICE ROMÂNE

Al treilea congres al Societății Academice Române se va ține anul acesta la Strasburg, între 26 Septembrie și 4 Octombrie. Până acum, au fost anunțate următoarele conferințe și comunicări:

— **D. C. Amzăr** (Wiesbaden): La tragédie des Brancoveano et Cantacuzino et son écho dans la littérature allemande du XVIII-e siècle.
— **G. Barbul** (Paris): Communauté européenne ou communauté occidentale?
— **T. Bărbulescu** (Paris): La langue roumaine: expression d'une âme douloureuse.
— **Mircea Eliade** (Chicago): Subiect rezervat.
— **I. V. Emilian** (München): 1. La nation, la patrie et l'Europe. 2. Unités roumaines à Stalingrad — Contribution à l'histoire de la seconde guerre mondiale. 3. Instructeurs français dans l'Armée roumaine: 1860/69 et 1916/18.
— **M. F. Enescu** (Madrid): 1. Nation et communauté des nations. 2. L'homme d'Etat et la communauté.
— **C. V. Gheorghiu** (Paris): La nostalgie de Rome.
— **N. A. Gheorghiu** (Paris): Subiect rezervat.
— **N. I. Herescu** (Paris): La vocation universelle de l'humanisme latin.
— **W. Hoffmann** (Ebenhausen): Das Flüchtlingsproblem (im Weltflüchtingsjahr).
— **V. Ierunca** (Paris): Subiect rezervat.
— **E. Lozovan** (Kobenhavn): Aux origines du Christianisme daco-roumain (Le besse, langue liturgique. Le culte de Diane).

(Continuare în pag. 5)

„Un subiect de evitat cu orice preţ"

(Continuare din pag. 1)

ofiţeresc. Ceva mai frumos nu s'a scris despre noi, până acum. Şi aceasta a făcut-o un fost ofiţer german care, pe câmpul de luptă, i-a cunoscut pe Români, în uriaşa şi tragica încleştare dela Stalingrad.

După ce terminasem de citit aceste emoţionante pagini şi după ce văzusem şi filmul inspirat de aceeaşi carte, am primit, din Statele-Unite, aceste rânduri: **„Aici, Preotul, când iese cu Sf. Daruri şi face pomenirile, nu pomeneşte decât pe ostaşii căzuţi în primul război mondial pentru Integirea neamului. I-am cerut să-i pomenească şi pe ceilalţi, dar el ne-a refuzat categoric, pretextând că cei căzuţi în al doilea război mondial au luptat alături de inamic. Prin-urmare, după acest preot, cei căzuţi pe câmpiile Basarabiei şi la Cotul Donului nu s'ar fi jertfit pentru România şi n'au dreptul la recunoştinţa noastră. Aici am ajuns!"**

Bietul preot, victimă a aceloraşi impostori cu sufletul sbârcit, dacă ar şti el că cei din Divizia a 20-a — cei cărora Wöss le-a ridicat cel mai frumos monument — erau ţărani din Alba, de pe Târnave, din Judeţul Turda şi din părţile Clujului, în mare parte uniţi! . . .

OFIŢERUL ROMAN:

„Venind spre Wisse, Căpitanul român care comandă cele două plutoane traversează, în câteva salturi, un şes luminat de lună. Este cu jumătate de cap mai scund decât Wisse, lat în umeri, îndesat şi cu ceafa groasă, dar se mişcă totuşi ca o pisică.

In ciuda gerului cumplit, nu are nici manta şi nici' mănuşi. In locul căciulei, poartă caschetă de oraş, trasă pe-o sprânceană.

Ca şi Tătăranu, Căpitanul acesta are înfăţişare de roman . . . Cu aproape două mii de ani în urmă — aşa gândeşte Wisse — unul din strămoşii ofiţerului român trebue să fi fost şi el tot căpitan, în vreuna din legiunile romane care, în campanii îndrăzneţe şi îndepărtate, s'au putut menţine în mici puncte de sprijin împotriva neamurilor barbare; într'una din acele legiuni care au împânzit ţările cu o reţea de şosele şi sub scutul cărora se instalau negustori, artişti şi învăţaţi, legiuni care aduceau cultură şi civilizaţie, legiuni care au făurit Europa . . ."

Fritz Wöss: Hunde, wollt ihr ewig leben (pag. 169)

Evocarea, în orice formă, a participării noastre la cruciada antibolşevică este însă **un subiect interzis** şi în alte sfere decât acelea în care-şi desfăşoară activitatea obscurul preot din America.

Acum câteva săptămâni, Societatea Academică Română — a cărei activitate am apreciat-o şi căreia i-am închinat cuvinte calde şi mult spaţiu în ziarul nostru, aşa cum o facem chiar şi în acest număr — ne-a rugat — deosebită cinste, pentru care-i suntem recunoscători — să prezentăm şi noi lucrări la Congresul care se va ţine anul acesta la Strasburg.

Participarea noastră în bătălia dela şi pentru Stalingrad devenind actuală prin cartea lui Wöss şi prin filmul care respectă în mare măsură adevărul istoric, am crezut că o contribuţie a unui român — oricât de modeste ar fi posibilităţile lui — cu tema: **„Unităţi române la Stalingrad"** ar putea interesa pe membrii Societăţii Academice Române, mai ales că mulţi din aceşti membri n'au avut ocazie să ia cunoştinţă de grozăviile războiului decât din jurnalele de actualităţi, la cinematografe. Documentarea acestei lucrări era asigurată prin obţinerea unui mare număr de ordine de operaţii, hărţi şi planuri directoare, însemnările unor ofiţeri germani, lucrări sovietice de specialitate (nu de propagandă) şi prin informaţiile căpătate dela Dl. General Jaenecke care — şi la Stalingrad — a avut sub comandă divizii româneşti. Lucrarea noastră a fost acceptată şi — la 10 Iunie — trecută în program.

PIONIERII MAIORULUI MORARU:

„In ciuda superiorităţii lor covârşitoare în oameni şi material, Ruşii n'au putut obţine vreun succes nici în sectorul din Sud, aceasta datorită comportării eroice a Batalionului de Pionieri comandat de Maiorul Moraru (NN. din Regimentul 6 Pionieri Alba Iulia). Batalionul a trebuit să suporte o grindină de foc, dar a pricinuit inamicului cele mai grele pierderi."

Fritz Wöss: Hunde, wollt ihr ewig leben (pag. 155)

La 16 Iunie, Monseniorul Bârlea, faţă de care avem o deosebită stimă, ne roagă însă să renunţăm la acest subiect şi ne recomandă să-l desvoltăm „pentru o altă ocazie **mai puţin solemnă**".

Intervenţia aceasta este întemeiată pe o notă trimisă de un distins membru al Societăţii al cărui nume nu-l cunoaştem. Nota are următorul conţinut: „Unités roumaines a Stalingrad . . . **Iată un subiect de evitat cu orice preţ: e prea aproape de noi ca să poată fi considerat ca »istorie«,** nici nu ne găsim în condiţiile de linişte şi de seninătate necesare **ca să poată fi examinat în chip obiectiv.** Mi se pare că asemenea subiect nu trebue nici desvoltat oral, **nici publicat** în ACTA." (NN. „Acta" este revista Societăţii.)

Pentru a nu învenina şi mai mult lucrurile, renunţăm deocamdată la orice comentar.

Un lucru ţinem totuşi să se ştie.

Când am trecut pentru ultima dată prin satul Islam-Terek, la marginea căruia erau aliniate mormintele camarazilor noştri căzuţi pe râpa blestemată dela Kiet, am pus trompeţii să sune „Deşteptarea". Pe morţii noştri, i-am luat cu noi . . . Şi îi purtăm de-atunci în suflet şi îi vom purta până ce ne vom regăsi din nou, cu toţii. Amintirea acestor morţi ne este mai scumpă decât prezenţa noastră în înalte societăţi, oricât de academice ar fi ele.

Ion V. Emilian

„Căpitanul Stăncescu, care se află în prima linie, raportează că Divizionul 3 (NN. din Reg. 39/40 Artilerie) este pe punctul de a termina muniţia; doar câteva tunuri mai trag când şi când. Nu se ştie cât timp încă se va mai putea menţine acest divizion, sigur este că el va fi nimicit până la ultimul om, aşa cum a fost nimicit Divizionul 2 . . ."

Fritz Wöss: Hunde, wollt ihr ewig leben (pag. 159)

AOK 11-Bild

Sfântul nostru război împotriva Bolşevismului Bătălia dela Marea de Azov, Octombrie 1941

Un general german decorează cu Crucea de Fer ostaşi din Regimentul 2 Călăraşi (Brigada a 8-a de Cavalerie). Al doilea din stânga (acel căruia generalul german îi întinde mâna): **Sergentul Raicea Ion** din Osica de Sus, judeţul Romanaţi. Numărul ostaşilor români decoraţi cu Crucea de Fer este de 5 ori mai mare decât acel al tuturor celorlalţi aliaţi ai Germaniei la un loc.

ROMANII LA STALINGRAD
(Un document)

„Secret

Comandamentul Armatei a VI-a **P. C. 21 Noemvrie 1942 ora 12,45**

. . . Inamicul a reuşit să realizeze străpungeri adânci în ambele flancuri ale Armatei. Din partea noastră, operaţiuni de gâtuire sunt în curs.

Pentru scurtarea frontului, pentru clarificarea şi consolidarea situaţiei, liniile noastre de apărare dela Sud sunt retrase spre interior.

Divizia a 20-a Infanterie română va ocupa următorul sector:

Incepând dela înălţimea 2 Km. Vest Zybenko, inclusiv localitatea Zybenko, urmând valea pârâului Tscherwlenaja până la terasementul de cale ferată în proiecţie spre Karpowka, urmând apoi acest traseu de cale ferată până la Krawzow.

Divizia se va retrage pe noua linie de apărare la căderea serii unde, chiar în cursul nopţii, se va îngropa la pământ. Terasamentul de cale ferată şi fortificaţiile ruseşti existente vor fi folosite pentru organizarea terenului. Minele anticar care se află în depozitul de muniţii dela Est de Krawzow sunt puse la dispoziţia Diviziei a 20-a Infanterie română. Aceste mine vor fi imediat plantate în faţa propriei poziţii.

La dreapta Diviziei a 20-a Infanterie română elemente din Divizia a 29-a Inf. motorizată vor fi incluse în linia de apărare. La stânga, Divizia a 20-a Inf. română va lua legătura cu Divizia a 297-a Infanterie.

Chiar în cursul nopţii se poate conta pe sosirea de trupe aero-purtate (NN. Infanterie aeriană) care vor intra în acţiune pentru a astupa golurile care mai există în partea de Vest a frontului. Postul de comanda al Diviziei a 20-a Infanterie română se va instala în depresiunea dela Nord/Est de Krawzow preluând adăposturile care au aparţinut unităţilor de aprovizionare ale Corpului IV. Alte ordine vor fi transmise prin motociclişti.

General de Armată Paulus
Comandantul Armatei a VI-a"

NN. Cum au apărat Românii acest sector o spune Fritz Wöss (fost ofiţer de legătură la Divizia a 20-a Infanterie română) în „Hunde, wollt ihr ewig leben" (pagina 313):

„Ruşii atacă necontenit cu forţe mari noul front care s'a constituit în partea de Sud a cercului de apărare. La Zybenko ei se năpustesc zadarnic asupra regimentelor Diviziei a 297-a care ocupă aci fosta poziţie a Diviziei a 20-a Infanterie română. Românii care ocupă acum poziţii mai la Est (NN. adică mai aproape de Volga) apără sectorul lor cu aceiaşi înverşunare şi cu aceiaşi vitejie ca şi unităţile germane vecine.

La Zybenko şi la Rakotino, la Karpowka şi în colţul de Vest al frontului de încercuire, la Marinovka, bolşevicii atacă fără întrerupere şi încearcă să străpungă inelul de apărare pentru a despărţi în două cazanul (NN. forţele germano-române încercuite la Stalingrad), dar sunt mereu respinşi prin lupte înverşunate. Ruşii intervin cu formaţii masive de avioane de bombardament, dar nu obţin niciun rezultat."

Ştiaţi că...

. . . în oştirea noastră gradul de **căprar** exista încă înainte de Ştefan Cel Mare. Căprarul se numia în Moldova **căuşel** sau **căuşan** (de aci numele localităţii Căuşani, în Basarabia) şi avea sub comanda sa 10 ostaşi.

. . . Ştefan Cel Mare încredinţa cele mai grele misiuni propriului său cumnat, Sandrea, portar de Suceava, căsătorit cu Maria, sora Voevodului. In bătălia de la Vaslui (10 Ianuarie 1475), bătălie numită fără temeiu „Podul înalt", Şandrea a primit ordinul să-l „încurce" pe inamic, să-l oblige să primească lupta şi să se desfăşoare (acţiune de întârziere). Datorită lui Şandrea, Ştefan a putut să-i manevreze pe Turci cu călărimea Paharnicului Costea şi să-i izbească apoi nimicitor. In bătălia dela Râmnic, Şandrea a comandat cetele de hărţuială (avangarda) şi a murit ca un viteaz „în anul 1481, luna lui Iulie în 8" cum spune Letopiseţul dela Bistriţa.

. . . Neagoe Basarab (1512—1521) a statornicit principiile de siguranţă în marş, principii care sunt şi astăzi valabile: „Să tocmeşti străji să meargă înainte, două străji, una înainte, alta mai pe urmă şi apoi să vină tabăra (NN. Vârful avangărzii, avangarda şi grosul). Să fie străjile atât de departe una de alta, încât să se poată vesti una pe alta. Hărţuitorii să nu iasă înainte şi să nu dea harţ, căci nu sunt de niciun folos." (Neagoe Basarab, care înainte de a fi Domn fusese Căpitan de Vânători, adică ofiţer de carieră, nu era partizan al luptelor „de întâlnire".)

. . . în Arhiva din München există un plan de expediţie împotriva Turcilor, din 1517, plan care stabileşte rolul armatelor Moldovei şi Munteniei: „Să se unească cu oastea Poloniei, să pornească împreună cu Polonezii în Bosnia, să aştepte acolo pe Regele Franţei şi împreună cu acesta să se îndrepte spre Constantinopol." Planul acesta menţionează şi numele a doi căpitani de oaste românească: Preda şi Datcu.

. . . Amabasadorul lui Gustav Adolf, în drum spre Constantinopol, s'a oprit la Bucureşti (1629) de unde a trimis un raport privitor la garda lui Leon-Vodă. Suedezul spune în acest raport: „Garda Domnului valah e mult mai bine îmbrăcată şi mai bine înarmată decât garda lui Rakoczi. Această gardă de 1000 de călăreţi şi 600 pedeştri avea un steag de o mărime neobişnuită, steag trimis domnului de sultanul Amurat. Deosebit de acest steag, mai era şi steagul ţării, cu altă gardă. Ostaşii cântau din gură în mers."

. . . la 11 Septembrie 1848, elevii mai mari ai Şcoalei dela Sfântul Sava au cerut Generalului Christian Tell să fie înrolaţi în Armată. Cererea aceasta care se termină cu următoarea frază „Domnule General, vezi înainte-ţi juni studenţi cari vin să reclame o armă cu care să moară, când patria le va cere vieaţa spre scăparea ei", este semnată de elevii: Mihai Petrescu, Gavrilă Mihăilescu, Ion Marinescu, Emil Fărcăşanu, Zamfir Veru, Ion Vlădescu, Mihai Băjescu, Emil Bosnagea, Manoil Oprescu, Ştefan Burileanu, Ion Diamandescu, Isaie Lerescu, Alexandru Măldărescu şi Ion Popovici.

. . . primul artilerist mort în Războiul Independenţei a fost Sergentul Popescu Constantin din Regimentul 1 Artilerie. Popescu este îngropat la Calafat.

. . . în Anuarul Armatei Române pe anul 1881 nu figurează decât 107 ofiţeri de reservă, dintre care numai 2 sunt artilerişti. In acelaş an erau 1409 ofiţeri activi.

. . . ultimii apărători ai Braşovului (9 Octomvrie 1916) au fost ostaşii unei compănii din Regimentul 24 Infanterie Tecuci care s'au sacrificat, până la ultimul om, pe dâmbul de cale ferată din apropierea gării Bartolomeu.

Fraţi Români!

Ne-aţi înţeles şi ne-aţi ajutat. Vă mulţumim. Pentru a se vedea în ce măsură acest ziar este astăzi interpretul, în simţire şi în gând, al majorităţii covârşitoare a obştei româneşti în exil, începând cu numărul viitor vom publica liste de toate sumele de bani primite, precum şi câteva din scrisorile trimise de acei care ne-au ajutat.

In timpul luptelor dela Odesa (Octombrie 1941), Escadrila de legătură comandată de Căpitanul Dicescu a pierdut patru echipagii. Printre zburătorii care şi-au frânt atunci aripile a fost şi Sublocotenentul Negoescu Aurel, cel mai tânăr ofiţer al unităţii. Deşi avionul pilotat de Negoescu căzuse între linii, mulţi camarazi şi-au riscat, zile de-a rândul, viaţa — aşa cum a făcut-o şi cunoscutul avocat bucureştean, Locot. av. res. George Balş — pentru a găsi rămăşiţele tânărului ofiţer. In cele din urmă, trupul lui Negoescu a fost găsit de comandantul escadrilei.

Iată, mai jos, un fragment din raportul Căpitanului Dicescu, fiu al Basarabiei:

„Avionul prăbuşit e scrum. A fost lovit de gloanţele duşmane în rezervorul de benzină din plan, de unde probabil a luat foc. In scaunul lui Negoescu se mai pot distinge urmele a trei gloanţe, — cele care l-au răpus, înainte de a cădea pradă flăcărilor. Pasagerului său i-a fost destinat, tot prin scaun, un glonte al cărui drum se poate vedea. Din Negoescu a rămas capul şi câteva oscioare, cenuşa pe care vânturile cucernice n'au risipit-o încă, şi cruciuliţa pe care o purta la piept. Crucea care a învins şi pârjolul duşmanului credinţei, ea singură străluceşte în acest morman negru de cărbune."

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Germering b. München, Ob.-Bahnhofstraße 54. — Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Schleißheimer Straße 71.

◆ **Comuniștii dărâma bisericile din București.** — In dorința lor de a șterge orice urmă a trecutului,vătafii Kremlinului la București au decis să schimbe cu desăvârșire fața Capitalei. Au dărâmat Fundația „Carol I" și toate vechile case boerești care se aflau în porțiunea cuprinsă între Calea Victoriei și bulevardele Magheru (T. Ionescu) și Bălcescu (Brătianu), au dărâmat fosta cazarmă a Batalionului de Gardă și toate casele de pe Strada Pictor Grigorescu și dărâmă acum fosta clădire a ziarului „Indreptarea". In spatele fostului Palat Regal se construește, în un mare grabă o sală de conferințe pentru mai marii Partidului. In jurul acestei săli se vor ridica, în semicerc, blocuri-cutii (cu 12 până la 15 etaje fiecare bloc) pentru noua clasă de stăpâni. Pentru a face loc acestor construcții în stil bolșevico-moscovit, au fost dărâmate până acum următoarele biserici: **Stejarul** (clădită la începutul Sec. al 18-lea), **Brezoianu** (clădită de Popa Stoica, cu ajutorul Brezoienilor, în jurul lui 1675) și **Biseria reformată** (din Strada Stirbey-Vodă, colț cu Luterană). Infine, în cursul lunii Iulie va fi dărâmată și Biserica Luterană.

In localul Ministerului Afacerilor Interne se va muta „Comitetul Central", cu toate serviciile anexe. Concentrarea tuturor „vârfurilor" în sectorul central al Bucureștilor este determinată și de faptul că aci se află (între fosta grădină „Cărăbuș" și Biserica Crețulescu) cel mai mare și cel mai bine amenajat adăpost antiaerian (Stind.).

◇ **Act de sabotaj la Cincul Mare.** — Sunt unele lucruri care se află târziu, dar tot se află... Anul trecut, ca în fiecare an, au fost concentrate la Cincul Mare, pentru instrucție, numeroase unități militare din Sibiu și din alte garnizoane. Intr'o seară, a sunat telefonul la locuința Generalului care exercita funcțiunea de ajutor-politic al taberii. Generalul a ridicat receptorul, la pus la ureche și ... a căzut trăznit la pământ, mort. Generalul a murit deci electrocutat, în linia telefonică fiind „branșat" un curent de înaltă tensiune. In legătură cu acest caz, foarte puțin obișnuit, au fost arestați o sumă de ofițeri, de subofițeri și de oameni de trupă aparținând regimentului de transmisiuni care ocupă fosta cazarmă a Regimentului 36 Artilerie din Sibiu (Stind.).

◆ **Satele** în care numărul țăranilor „în gospodărie individuală" este încă mare sunt acum, rând pe rând, invadate de sute de propagandiști care, folosind toate metodele posibile, nu pleacă mai departe până ce ultimul „recalcitrant" n'a fost silit să semneze cererea de înscriere în colectiv. Cei care totuși refuză să semneze această cerere, sunt ridicați de „gărzile muncitorești înarmate" care sunt din ce în ce mai des folosițe în acțiunile de intimidare (Stind.).

◇ **Toate cabinetele medicale au fost închise.** — Miliția a procedat în felul următor: a făcut descinderi la toți medicii autorizați să dea consultații la domiciliu, a confiscat instrumentele și medicamentele găsite, a sigilat dulapurile și vitrinele, a gonit pe pacienți și a anunțat pe medicul respectiv că trebue să se prezinte **imediat** la cutare clinică, pentru muncă în colectiv. Se pare că doar câțiva profesori n'au fost loviți de această măsură (Stind.).

◆ **Potrivit unui ordin recent,** saltul cu parașuta a devenit probă obligatorie pentru obținerea insignei A. V. S. A. P. (Asociația Voluntară Sport și Apărarea Patriei. „Aveseapiștii" sunt sortiți să devină, în caz de război, partizani (comuniști). Cum partizanii nu operează decât în zone ocupate de inamic, înseamnă că cei dela București se gândesc serios și la asemenea eventualitate (Stind.).

◇ **In regiunea Timișoara,** 77% din suprafața cultivabilă este în exploatare agricolă „socialistă". Rezultatul? La Biled sunt 140 de vaci. In 1939 erau, cifră exactă, 628 (Stind.).

◆ **La parada de 1 Mai** — la București, la Târgul Mureș, la Timișoara și în alte orașe mai importante — „gărzile muncitorești înarmate" au apărut cu efective mult mai mari decât acum un an. S'a observat deasemenea că aceste gărzi dispun acum de mult mai multe arme automate. Dealtfel, comuniștii au început să încredințeze misiuni polițienești „gărzilor", misiuni care erău înainte încredințate trupelor de intervenție ale Securității (Stind.).

◇ **Trupele sovietice,** în uniformă, care se află din nou în România, au un efectiv de aproape 50.000 de oameni (Stind.).

Dialog cu țara

După un deceniu de beneficii

Că după zece ani de democrație populară și răspublicană, Partidul proclamă, declară, guiță, urlă succesele, realizările, binefacerile sale — într'un bilanț care vrea să fie un sardanapalic banchet ... de hârtie — nu trezește mirarea nimănui. Că revista „Viața Românească" face cor, la acest „jubileu de zece ani", cu tobele de propagandă ale partidului, — cine s'ar fi așteptat să fie altfel? Și tot atât de puțin miră prea cunoscutele argumente cu care Partidul — și deci „Viața Românească" — ridică în slăvi realizările binefăcătoare...

Odată mai mult, pe planul zis cultural și științific, „Viața Românească" se umflă în pene pentru motivul că **„Academia Republicii Populare a tipărit în 8 ani cât tipărise vechia Academie în 80 de ani".** Odată mai mult, prin urmare, partidul evaluiază cultura lui în kilograme! E foarte bine, și nici nu trebue, pentru cultura partidului, o altă unitate de măsură: această cultură nu se măsoară nici cu puterea ideilor, nici cu valoarea verbului, ci doar cu greutatea hârtiei... (După această unitate de măsură, un anume Einstein n'ar fi fost un om de știință, pentrucă opera lui nu se întinde decât pe 28 de pagini...)

Dar lucrurile se schimbă puțin, când vine vorba despre alt fel de kilograme decât cele de hârtie tipărită: despre kilograme de alimente, spre pildă, ori de lucruri de prima necesitate, — kilograme care s'ar cuveni să fie tone, mii de tone, pentru milioane de Români. Ia'n ascultați cum se supără, și cum, supărându-se, grăește „Viața Românească", și cum, grăind, suflă în trâmbițele partidului:

„Ce e oare așa de rău în starea de lucruri din România, de fugarii și reacționarii se svârcolesc ca peștele pe uscat și fac spume la gură? E oare rău că i s'au luat lui Brătianu, și la alții de-ai lui, moșiile și castelele, și s'au împărțit poporului sărac?... E oare rău că fabricile, minele și alte surse de bogății sunt în mâinile statului, din care beneficiază tot poporul?..."

Deci așa se întreabă „Viața Românească", la „jubileul de zece ani" al pașalâcului comunist: e oare rău?...

Rău-nerău, nu noi avem să dăm un răspuns, și cu atât mai puțin „Viața Românescă". Pentru răspuns, trebue întrebați hoții de păgubași, nu păgubașii de moșii ori de castele, de bună seamă, ci păgubașii care se chiamă că ar fi căpătat moșiile și castelele (știut fiind că, în România de ieri, pe toate dealurile se ridicau numai și numai castele). Cu alte cuvinte, ar trebui întrebat poporul sărac dacă e oare rău...

Prin urmare, ascultă ici, popor sărac: văzut-ai tu ceva moșii și niscaiva castele? Bă, nea Ioane, bă, din ce moșie primiși tu o bucată bună de ogor, s'o stăpânești sănătos, pe vecii vecilor, și s'o muncești cu voe bună? Și tu, bă, bade Ilie, în ce castel te hodinești tu acuma, cu tot cuprinsul, cu cățel și cu purcel? Pe ce parc englezesc schimbași vechia bătătură? Ce, e oare rău?

Și dacă dela țară ne înturnăm către fabrici, uzine, mine, „și alte surse de bogății", — cum zice literar „Viața Românească" — iarăși cată să stăm de vorbă cu tot poporul, ca să ne spună el, poporul sărac, cum „beneficiază"... Ori dacă nu „tot poporul" — cum se exprimă, sublim și totalitar", „Viața Românescă" — măcar muncitorii. Măcar ei, lucrătorii din uzine, din fabrici, din mine și ... „din alte surse de bogății", să ne spună ei cum **beneficiază** de aceste bogății la care trudesc în fiecare zi. Haide, bre, frate Pandele, spune ici, să afle toată suflarea, de câte țoale și de câte părechi de încălțăminte pe an beneficiași tu de vreo zece ani încoace? Și tu, măi frati-miu Năstase, câte kilograme de cutii de conserve, ori de zahăr, ori de paste făinoase primești tu pe lună, beneficiu, dela fabrica de conserve, ori de zahăr, ori de paste făinoase, la care lucrezi? De ce taci, Năstase? Ce te codești, Pandele? Devenirăți și voi reacționari, mă fraților?

La cei zece ani ai regimului și-ai partidului, nu kilogramele de hârtie tipărită interesează, ci kilogramele de pâine ori de mămăligă, pe care actualii boeri comuniști, mutați în castelele și moșiile celor ce nu mai sunt boeri, le-au consimțit poporului sărac, întregului biet popor român, care „beneficiază" de ocupația sovietică...

CRONICAR

„Prezența româneasca" în Statele Unite

De curând a avut loc la Chicago o foarte importantă conferință strategică la care au participat șefii armatei, industriași și foarte mulți intelectuali, aceștia din urmă dușmani declarați ai coexistențialiștilor. Pentru lămurirea opiniei publice americane, organizatorii acestei conferințe au tipărit o broșură de largă difuzare.

Iată mai jos prima pagină a acestei broșuri.

¥ 3000

...IF ENOUGH AMERICANS HAD DONE THEIR HOMEWORK 25 YEARS AGO, HERE IS WHAT THE WORLD COULD BE LIKE TODAY:

- Communism could be as nearly dead as Nazism and Fascism.
- Hungary could be free.
- Poland could be free.
- Bulgaria could be free.
- Czechoslovakia could be free.
- Yugoslavia could be free.
- Albania could be free.
- East Germany could be free and as prosperous as West Germany.
- China could still be a U. S. ally—a free people—living under the democratic constitution which Chiang Kai-shek sponsored and the people's representatives adopted December 25, 1946.
- The Russians could have overthrown their weakening dictatorship and set up a democratic government similar to the one they were planning in 1917 before the Communists launched their reign of terror.
- The United Nations could be *united*—working for universal peace and universal prosperity.
- Atomic energy could be serving exclusively as a peaceful source of power for the benefit of all mankind.

România ?

Precum se vede, toate țările care urmează să fie liberate de sclavia ruso-bolșevică sunt enumerate, **doar România lipsește.** Până și mica Albanie figurează pe această listă, **numai noi am fost uitați cu desăvârșire. La Chicago suntem deci inexistenți.**

Sunt oare Americanii vinovați? Nu, vinovați sunt escrocii, caracudele politice, pezevenghii care au luat în exploatare reprezentanța noastră națională și suferințele poporului românesc. In loc să înfățișeze răstignirile românești, liota aceasta de haimanale denunță pe compatrioții care-și câștigă pâinea spălând farfurii prin restaurantele din New York. Denunțul și intriga, aceasta este activitatea grupului de lingăi și de milogi care se intitulează „comitet național", național prin autosugestie.

Alta! La Cleveland există un „Parc al naționalităților" în care au alei toate neamurile, **afară de Români.** Asta, fiindcă parohiile (ortodoxă și unită) în competiție de hramuri dansante (la New York, parohul administrează trei plăcintării...) nu s'au putut înțelege pe chestie de „principii"...

Poate fi oare învinovățit Senatorul **Kenneth B. Keating** care, în lăudabila și mișcătoarea lui inițiativă de a omagia România la ziua Independenței ei, a declarat în Senatul american și următoarele:

„In 1856, la sfârșitul acelui războiu (NN. Războiul Crimeei), puterile europene au decis să restrângă dominația (NN. „dominațiunea" spune foaia comitetului) sultanilor peste Români și **au înființat două principate românești autonome.** Mai târziu aceste două principate **au fost unite** sub un singur principe, **iar în 1880** s'a întemeiat Regatul României. La 10 Mai anul următor principele domnitor Carol a fost încoronat a primul Rege al României..."

In care bar din Washington și după câte pahare de whisky a compus expertul „comitelui" acest text care a servit drept documentare Dlui Kenneth B. Keating, a cărui bună credință nu poate fi pusă în discuție?

Trecem peste „restrângerea dominației sultanilor" (în 1856 era vorba despre înlăturarea amestecului Rușilor) și peste „întemeierea Regatului" și ne oprim asupra celorlalte trei grosolane mistificări.

1. Principatele române au fost „înființate" de puterile europene, **la 1856.**

2. Principatele române **„au fost unite",** de puterile europene bine'nteles. Prinurmare, după Costică dela Slatina, nu ne-am unit noi singuri, ci ne-au unit alții...

3. Dar Independența? Cum și în ce împrejurări am dobândit-o? Cu tunul și cu sabia! La Grivița, la Rahova, la Smârdan și la Vidin! Coroana Regelui Carol a fost făurită doar din oțelul unui tun, din cele cucerite de dorobanți și de vânători la Grivița, la 30 August 1877. De tun și de sabie se feresc, ca de foc, rezistenții cu simbrie. Ei nu știu să lovească decât cu stilețul, pe la spate și în miez de noapte; nu știu să mânuiască decât aparatul Morse când trebue să comunice inamicului mișcările trupelor proprii și când îi er să bombardeze orașe fără de apărare antiaeriană, ca Severinul... Au știut însă **ieri** să se ploconească, până la pământ, în fața ultimului praporcic rusesc, după cum se ploconesc **astăzi** în fața Dlui Bernard Yarrow, tot din Rusia venit și el, dela care cer și așteaptă... așteaptă să-i pună în scaun intr'o Românie pe care ar dori-o să fie așa cum este istoria fabricată de ei, adică alta decât cea adevărată.

Traian Rovinaru

Sunt în Germania 3 indivizi care, pretutindeni prezenți, se află mereu în treabă, punând bețe în roate oricărei inițiative românești. Ii invităm, de data aceasta frumos și civilizat, să se astâmpere. Altcum, vom fi obligați să-i prezentăm, fără mască.

„Liga Drepturilor Omului" și Românii

Dela 19 Mai și până la 3 Iunie 1959, autoritățile germane au arestat 23 de persoane care lucrau pentru guvernul comunist din Pankow. Printre cei arestați se află și Dl Wolfram von Hanstein, **Secretarul General al Ligii Drepturilor Omului din întreaga Germanie.** Numitul domn era cel mai bine plătit agent comunist din Germania, având o leafa **fixă** de 1600 DM lunar. Că în „Liga Drepturilor Omului ... și Cetățeanului" s'au cuibărit comuniștii și agenții lor, noi o știam de mult, de pe vremea când eram încă studenți. Această „ligă" luase doar sub ocrotire, la Paris, prin 1928/30, pe toți agenții bolșevismului care aveau nerușinarea să proclame, în întruniri publice, „drepturile" Sovietelor asupra Basarabiei și să condamne, în aceleași întruniri publice, „regimul de teroare" instaurat de noi în această provincie românească.

Alături de doctorul Costache Dănulescu, Dl Virgil Veniamin, odinioară reprezentant al naționalismului intransigent, are necontestatul merit de a fi spart, mânuind voinicește ciomagul, o asemenea întrunire antiromânească, întrunire patronată de faimoasa „Ligă a Drepturilor Omului". Și tot în aceiași vreme, la rândul nostru, noi cei dela București îl huiduiam și-l împiedecam să vorbească pe un „procuror" al aceleiași ligi, procuror care venise să ne înjure la noi acasă. Și nu era un oarecare acest procuror, ci Henry Barbusse în persoană. Dintre autohtoni (în măsura în care li se poate da acest calificativ) erau atunci în „Liga Drepturilor Omului": Fagure-Honigmann dela „Lupta", vreo 5 dela „Adevărul", academicienii reperiști Iorgu Iordan și Oțetea, Schreiber, Parhon și... Constantinescu-Iași.

Ne-am frecat pur și simplu la ochi, când am citit în „România comitetului" că la Paris există astăzi o **secție românească** a Ligii Drepturilor Omului, alcătuită nu din funcționarii legației reperiste, ci din **refugiați** care pretind că fac „rezistență", refugiați care nu se mulțumesc cu un rol figurativ în această ligă: ei vor anume să extindă activitatea „secției românești" și în alte țări și să creeze filiale. Cu alte cuvinte, cu ajutorul acestei „secții" agenții comuniști vor putea să intre **direct** în contact cu pribegii români și să controleze activitatea exilului.

Crede oare Dl Nicolae Dianu care, în uniformă de Căpitan de Roșiori, a fost alături de noi dela Nistru și până la Marea de Azov (a plecat de pe front la 2 sau la 3 Octombrie 1941), că această ligă, controlată de comuniști și de alte internaționale, ne va ajuta să redobândim Basarabia pentru cauza căreia Dsa desfășoară o atât de lăudabilă activitate?

POMENIREA EROILOR LA MUNCHEN

Duminecă 14 Iunie, în Biserica „St. Nikolaus am Gasteig" din München, în prezența unui foarte mare număr de compatrioți, s'a făcut pomenirea celor care au căzut pentru neam și pentru țară.

A oficiat Părintele Vasile Zăpârțan, Vicarul General al Românilor din Germania care, în predica pe care ținut-o, a evocat iertfa ostașilor căzuți pentru Neatârnare în 1877/78, pentru Reîntregire în 1916/1919, pentru redobândirea Basarabiei și Bucovinei, pentru Cruce și pentru Europa dela 22 Iunie 1941 și până la 23 August 1944, amintind totdeodată și pe acei care au căzut luptând împotriva regimului de ocupație în țara robită, cât și pe ostașii care, fără voia lor, au fost puși să lupte alături de bolșevici și jertfiți inutil dela 23 August 1944 și până la 9 Mai 1945.

In timpul slujbei religioase, răspunsurile au fost date de Corul românesc dirijat de Dl Inginer Nichifor Mihalcea, cor înființat la München tot de Părintele Zăpârțan.

Ziua Independenței la Freiburg

In cadrul serbărilor organizate cu ocazia aniversării de zece ani de activitate ai Bibliotecii Române, Ziua Independenței noastre naționale a fost sărbătorită anul acesta, la Freiburg, cu un fast deosebit.

In dimineața zilei de 10 Mai, S. Lor Msgr. Octavian Bârlea și Pr. Ernst Haik au oficiat o slujbă religioasă în Biserica „Casa Maicii Domnului" din Habsburgerstrasse. Răspunsurile au fost date de Corul românesc din München, foarte bine pus la punct și dirijat de S. S. Pr. Vasile Zăpârțan.

După amiază, în istorica „Kaufhaussaal" din Piața Domului și în prezența a peste 300 de persoane (toate autoritățile și instituțiile din Freiburg au fost reprezentate), a avut loc o impunătoare manifestație la care au luat cuvântul: Prof. Dr. A. Hartmann, Prof. Virgil Mihăilescu, Consilier ministerial Maurach (în numele Ministrului federal al Refugiaților, Oberländer), Prof. Dr. Arnold Bergstraesser (în numele Rectorului Universității din Freiburg), Max Scherenberg (în numele Guvernului din Baden), Blinzig (în numele Primarului din Freiburg), Hans Diplich (în numele tuturor Germanilor din România), Msgr. Octavian Bârlea, Președintele Societății Academice Române și Ion V. Emilian.

La reușita programului artistic au contribuit: Orchestra Radiodifuziunii din Germania de Sud-Vest, dirijată de Willi Stech, Aurelian Neagu (bas), Paola Caffarella (piano) și Corul românesc din München, Doamnele și Domnișoarele din acest cor purtând costume românești din cele mai frumoase.

Seara, la orele 20, Principele Nicolae a oferit o masă, de 280 tacâmuri, tuturor compatrioților participanți. La această masă, au luat cuvântul: Dr. Ștefan Teodorescu, Prof. V. Mihăilescu și Principele Nicolae care, vorbind în l. română, a îndemnat pe Români la unire și frăție.

Pentru participanții străini, tot Principele Nicolae a oferit Luni 11 Mai, în localul Bibliotecii, un vin de onoare. La această ultimă manifestație, la care a luat cuvântul Prof. Dr. Kunzig, au participat, între mulți alții: Marea Ducesă de Saxa-Weimar și Generalii francezi Lecomte și Desjours.

Pressefoto W. Pragher, Freiburg i. Br.

10 Mai 1959 la Freiburg
Aspect din sala festivă în timpul unei cuvântări.

UN ÎNDEMN CĂTRE MAMELE ROMÂNE DIN EXIL

A venit la cunoștința noastră că în unele țări, unde nu sunt școli românești, copii români nu au posibilitatea să învețe carte românească. Unii dintre ei cu greu vorbesc limba noastră, iar alții nu știu de loc s'o vorbească. In felul acesta, ajungând mari fără să cunoască limba românească, acești copii se înstrăinează și nu mai au nimic comun cu neamul nostru.

Din muntele Ortodoxiei, îmi îndrept umilitul glas de rugăminte către Mamele Române din Exil și le cer să-și facă datoria față de patrie, să-și facă datoria lor de mamă și să nu cruțe nicio jertfă pentru ca vlăstarele lor să nu uite nici limba și nici cartea românească. Prin vrednicia acestor mame, copiii nu se vor înstrăina. Gândiți-vă la ce a spus Eminescu:

„Mama când m'a legănat românește mi-a cântat,
Românește mi-a doinit până când eu m'am trezit..."

Nimeni pe lume nu are influență mai mare asupra copilului decât Mama, ea îl formează și ea îl face om.

„De vei vedea un viteaz pe câmpul de luptă, sau în împărăția spiritului, ori de vei întâlni vreun stăpânitor în imperiul gândirilor și al descoperirilor, să știi că a avut o Mamă distinsă" (Carmen Sylva).

Am încredere în Voi și știu că iubirea Voastră pentru copii voștri este nețărmurită. Risipiți în toată lumea și bătuți de vânturi cum suntem, toată nădejdea noastră este la Voi care ați gustat din plin pelinul streinătății:

„La streini am stat la masă și cu ei m'am desfătat,
Dar gândind la noi acasă lacrămi râuri am vărsat...
De m'ai face împărăteasă, nu-mi las limba mea aleasă..."

Răscoliți trecutul dureros al Neamului Românesc și veți găsi destule exemple de mame care au știut să insufle dragostea de țară și de neam copiilor lor. Urmați-le calea: creșteți-vă copii românește, faceți-i și pe ei români, legănați-i în cântecele noastre, povestiți-le legendele poporului nostru, picurați-le, cu vorba Voastră blândă, credința în Dumnezeu și respectul față de Religie. Ajutorați-i, cu orice preț, prin toate mijloacele de care dispuneți, să învețe dulcea limba românească, astfel ca și el, la rândul lor, s'o poată lăsa moștenire, ca pe un mărgăritar, copiilor lor. Insuflețiți-le sentimentul că aparțin obștei românești, căci numai Voi sunteți în stare — ba chiar aveți menirea — să faceți acest lucru.

„O mamă bună prețuește o sută de profesori" (Herbert).

Binevoiți a primi binecuvântarea Maicii Domnului, Ocrotitoarea tuturor Creștinilor și solitoare către Dumnezeu pentru tot Neamul Creștinesc.

Cu preacurate simțăminte și binecuvântări.

IEROMONAH DOMETIE TRIHENEA
Sf. „Ipatie", Mânăstirea Vatopede, Muntele Athos

O inițiativă românească:

Expoziția internațională de caricaturi

Directorul agenției "Free Rumanian Press", Dl Ion Rațiu, se află desigur pe altă poziție decât aceea a Stindardului; sunt unele lucruri care ne despart, dar și multe care ne apropie. Urmărindu-i activitatea, am constatat că Dl Ion Rațiu este călăuzit, în tot ce întreprinde, de dragoste de neam și de dorința de a servi cauza României și a țărilor vândute în procentele Bolșevismului. Prin agenția de presă pe care o conduce cu multă pricepere, Dl Rațiu a reușit să intereseze o sumă de ziare britanice la publicarea de știri din țara subjugată. Aceste știri au fost însoțite, adesea, de comentarii și ele au inspirat chiar articole favorabile cauzei.

Dl. Richard Nixon, Vicepreședintele Statelor Unite, felicitând pe Dl. Ion Rațiu, organizatorul expoziției

In timpul din urmă, Dl Ion Rațiu a organizat o „Expoziție internațională de caricaturi", expoziție care a avut darul să deslănțuie o aprigă campanie de protest din partea Sovietelor și a guvernelor dirijate de Kremlin. Prin lucrările prezentate, expoziția aceasta i-a înfuriat tare pe bolșevici, fapt care dovedește măsura succesului ei.

După ce a fost inaugurată la Londra, după o prezentare triumfală în principalele orașe ale Japoniei, Expoziția s'a deschis la 16 Aprilie la Washington. Până la data când a fost închisă, 7 Mai a. c., ea a fost vizitată de zeci de mii de persoane. Alături de reprezentanți de vază din lumea politică americană, **Dl Richard Nixon, Vicepreședintele Statelor Unite**, s'a numărat și el printre vizitatori. Dl Richard Nixon a felicitat călduros pe Dl Ion Rațiu care, pentru serviciile aduse cauzei libertății, a fost proclamat membru de onoare al Asociației Caricaturiștilor Americani. In legătură cu aceasta ținem să aducem la cunoștință un fapt care dovedește și el că expoziția aceasta a avut într'adevăr un mare succes. Nici ceremonia inaugurării, nici vizita Dlui Nixon și nici declarațiile făcute cu această ocazie de Dl Rațiu n'au fost înregistrate și transmise de „Free Europe", ci de „Vocea Americii". Să mai cercetăm cauzele?... Dl Ion Rațiu este doar român neaoș, vlăstar din familia memorandistului și s'a născut la Turda,, nu la Proskurow...

Ion Roșioru

„Să nu te sperii de mulțimea vrăjmașilor; leul risipește cireada de cerbi."
Invățăturile lui Neagoe Basarab (1512—1521)

Rugăm foarte frumos pe toți acei care primesc „Stindardul" (foarte mulți încă din 1953/1954) să ne trimită costul abonamentului, „cel puțin pentru jumătate din numerele primite până acum. Dacă toți acești compatrioți ne-ar fi ajutat la timp, ziarul ar fi putut apare în mod regulat, fără pauze și fără reduceri de pagini. Abonații din Germania, mai săraci și cu greutăți mai mari decât cei din USA, din Canada, din America Latină sau din Australia, sunt — aproape fără excepție — la zi cu plata abonamentului. Acești abonați văd și înțeleg cu ce fel de greutăți avem de luptat pentru a putea scoate, când și cum se poate, o foaie neînfeudată care apără obrazul țării.

Orice sumă de bani se va trimite numai la următoarea adresă:

Bayerische Hypotheken- und Wechsel-Bank
Zweigstelle am Hauptbahnhof
Konto-Nr. 21697 „Stindardul"
MÜNCHEN, Germania

A APARUT: Noul Testament, cuprinzând cele patru Evanghelii, Faptele Apostolilor, Epistolele, Apocalipsul, adnotat și editat de Părinții Franciscani în tigografia «Messaggero di S. Antonio» din Padua, cu harta Palestinei și o frumoasă reproducere a lui Cristos Pantocratorul afară de text. Un volum de 680 de pagini, tipărit pe două coloane, parte pe hârtie comună, parte pe hârtie fină (India).

Un exemplar pe hârtie comună, legat în carton plasticat	2 dolari U.S.A.
Un exemplar pe hârtie India, legat în pânză ori linson	4 dolari U.S.A.
Un exemplar pe hârtie India, legat în piele flexibilă	5 dolari U.S.A.

In aceste prețuri se cuprind și chieltuielile de expediere.

A se adresa la: **P. BONAVENTURA MORARIU**
Piazza SS. Apostoli, 51
ROMA (Italia)

Mormântul unui soldat român la Achern

In cimitirul din Achern/Baden este îngropat și un soldat român, decedat în captivitate în primul războ mondial. Inafară de camaradul care locuește în Achern, nu credem ca vreun alt compatriot să fi trecut vreodată prin fața acestui mormânt, rătăcit printre atâtea alte morminte de mult uitate. Deaceea dăm mai jos inscripția care se mai poate descifra: „**Ion Rusu**, Gemeiner (NN. Soldat), Rumänischer Kriegsgefangener, vom Russenlager Rastatt, 31 Jahre alt, orthodox, wohnhaft in Zănești in Rumänien. Geboren zu Zănești (NN. Județul Neamț). Vater: Gheorghe Rusu." Data morții nu se mai cunoaște; probabil 1917. Dealtfel mormântul este bine îngrijit, ceeace face onoare municipalității din Achern.

„Ostașul este dator să-și apere țara; nu faceți ca pasărea ceia ce se chiamă Cucu, care-și dă oule de le clocește alte paseri și scot puii, ci fiți ca șoimul și vă păziți cuibul vostru."
Invățăturile lui Neagoe Basarab (1512—1521)

Congresul Societății Academice

(Continuare din pag. 2)

— **P. Miron** (Bonn): 1. Unité nationale et communauté linguistique dans le moyen-âge roumain. 2. Problemele ortografiei romanești.
— **O. Nandriș** (Strasburg): La langue roumaine et les grands courants européens.
— **I. Nicola** (Paris): 1. What the Romanian people thinks today about the European Community. 2. Romanian literary works of international appeal.
— **T. Onciulescu** (Napoli): Subiect rezervat.
— **F. Popan** (Dorfenstadt): Eglise universelle et Eglise nationale selon la théologie roumaine d'aujourd'hui.
— **M. Popescu** (Roma): 1. »L'œil de l'Europe«, vers la moitié du XIX-e siècle, dans la littérature roumaine. 2. Thèmes et formes de la balade roumaine.
— **I. Popinceanu** (München): Eglise et langue, chez les Roumains.
— **G. Pordea** (Biarritz): 1. Responsabilités européennes. 2. Pour une déclaration universelle des droits et des obligations des minorités nationales.
— **G. Racoveanu** (Freising): Vaterland und Verwandtschaft (Patrie și rudenie).
— **G. Uscătescu** (Madrid): La diplomatie européenne et l'unité roumaine.
— **V. Zăpârțan** (München): Tombeaux de Roumains à Soultzmatt (Alsace).
— **Octavian Bârlea** (Roma): Subiect rezervat.

Pentru o cât mai bună organizare a Congresului, Societatea Academică Română va avea concursul Dlui Prof. Octavian Nandriș, a Dlui Prof. Straka (ambii dela Strasburg), ai unui grup de membrii ai Societății dela Paris și a altor personalități române și franceze. După toate probalitățile, un program artistic va completa partea științifică.

„Mai bine este moartea cu cinste, decât viața cu amar și cu ocară."
Invățăturile lui Neagoe Basarab (1512—1521)

Coexistența „pașnică" pe străzile Moscovei

Die Standarte

AUFRUF
der in Spanien lebenden Rumänen an die Führer der freien Welt

Vor fünfzehn Jahren wurden die Völker Osteuropas gezwungen, vor den sowjetischen Truppen zurückzuweichen und bedingungslos zu kapitulieren. Diesen Sieg über einen großen Teil Europas verdankt der Kommunismus der tatkräftigen Unterstützung der Alliierten, den Massenbombardierungen und dem militärischen, wirtschaftlichen und moralischen Druck, den sie auf diese Völker ausgeübt haben. Alle Anstrengungen der politischen Leiter in diesen Ländern während der letzten Phase des zweiten Weltkrieges, die den Konflikt durch einen ehrenvollen Waffenstillstand beenden wollten (einen Waffenstillstand, der es erlaubt hätte, die Welle des Terrors zu verhüten, welche sich in der Folgezeit über Osteuropa ausbreitete), wurden von den Alliierten kategorisch zurückgewiesen. Die Antwort war unverändert folgende: „Bedingungslose Kapitulation".

Fünfzehn Jahre sind vergangen seit dem Tage, an dem zwanzig Millionen Rumänen und achtzig Millionen Polen, Ungarn, Kroaten, Tschechen, Bulgaren, Litauer, Letten, Esten und Albanier einem ständig wachsenden, systematischen Terror, grausamer religiöser Verfolgung, Hunger, moralischen und materiellen Entbehrungen und Erniedrigungen ausgeliefert wurden. Von Zeit zu Zeit werden die Leiden dieser Völker, in gelegentlichen Botschaften oder als Argumente bei internationalen Konferenzen, mit Teilnahme erwähnt. Man hätte glauben können, daß die ungarische Revolution im Herbst 1956 das Gewissen der Welt aufrütteln und eine allgemeine und definitive Prüfung der internationalen Lage nach sich ziehen würde, mit der Konsequenz einer „restitutio in integrum". Aber alle derartigen Ansätze endeten schließlich in einer platonischen Verurteilung, welche die Angreifer ignorierten, da sie sich vor einer Strafverfolgung vollkommen sicher fühlten. Im Laufe dieser fünfzehn Jahre aber, haben zahlreiche Kolonialvölker das Recht auf Unabhängigkeit und eine selstgewählte Vertretung in den verschiedenen internationalen Organisationen erhalten. Im Laufe derselben fünfzehn Jahre erlaubten sich die Vertreter der Sowjets und der Regierungen ihrer Strohmänner in Bukarest, Belgrad usw., bei internationalen Zusammenkünften schwerwiegende Drohungen auszustoßen, Beleidigungen gegen die Staatsmänner der freien Welt zu schleudern, die Prinzipien und Grundanschauungen dieser Welt zu verspotten, Kriege und Revolutionen auf der ganzen Erdkugel zu provozieren. Sie haben provoziert oder unterstützt:

den Krieg in Indonesien,
den Krieg in Malaia,
den Bürgerkrieg in China,
den Bürgerkrieg in Griechenland,
den Krieg in Indochina,
den Koreakrieg,
die Revolution in Guatemala,
die blutige Unterdrückung in Ostdeutschland,
die blutige Unterdrückung in Polen (Posen),
den Aufstand in Algerien,
die Revolutionen in Maskat und Oman,
die bewaffneten Konflikte in den chinesischen Meerengen bei Quemoy und Matsu,
den blutigen Staatsstreich im Irak,
den Bürgerkrieg in Cuba,
die Invasion in Tibet usw.

Angesichts aller dieser Aggressionen, welche die UdSSR teilweise selbst zugegeben hat, haben die Vereinten Nationen, diese höchste internationale Instanz, in welche so viele Millionen Menschen ihre Hoffnungen gesetzt haben, keinen tatkräftigen Beschluß gefaßt, keine endgültige Verurteilung der Angreifer verkündet.

Wir befinden uns am Vorabend einer Konferenz auf höchster Ebene. Hundert Millionen Europäer, die dem sowjetischen Joch unterworfen sind, verfolgen mit Beunruhigung die Haltung der westlichen Führer im Hinblick auf die Zukunft ihrer Länder. Hundert Millionen Menschen fragen sich bange, ob sie noch einmal dazu verurteilt werden sollen, dem Westen als Tauschobjekt zu dienen, um dafür verschiedene Versprechungen der Sowjets einzuhandeln, Versprechungen über einen zeitweiligen Aufschub, politische und wirtschaftliche Entspannung, Versprechungen also, von denen sich die Sowjets, wie es ihre Gepflogenheit ist, jederzeit selbst entbinden können.

Genau wie die Vereinigten Staaten von Amerika, Frankreich und Großbritannien haben auch die Völker Osteuropas um ihre nationale Existenz und um die Existenz Europas kämpfen müssen und gekämpft. Irrige Beschlüsse (Jalta, Teheran) haben sie schließlich, wie zur Bestrafung, unter den russischen Stiefel gebracht. Diese Völker verlangen heute mit Recht von den freien Ländern, daß ihr Recht auf Freiheit Gegenstand einer öffentlichen, internationalen Auseinandersetzung bilden soll und daß definitive und zwingende Beschlüsse in dieser Hinsicht gefaßt werden. Die wahren Vertreter der von den Sowjets besetzten Völker sollten an dieser Auseinandersetzung teilnehmen, um ungehindert sprechen und handeln zu können. Wir stellen diese Forderung, weil wir nicht glauben können, daß jene, welche die Religionen verfolgt haben, welche unsere Heime vernichtet, unsere Brüder getötet, unser Eigentum gestohlen, unsere Völker erniedrigt haben, gleichzeitig auch die Schiedsrichter unseres Schicksals in der Welt sein sollen.

Daß der kurze Waffenstillstand, den der Westen in den Konferenzen auf höchster Ebene vielleicht erreichen könnte, mit handfesten politischen und wirtschaftlichen Zugeständnissen bezahlt werden müßte, steht außer Zweifel. Dieser Waffenstillstand würde nicht dazu beitragen, die schweren gegenwärtigen Probleme der Menschheit zu lösen, sondern würde nur den Sowjets und dem internationalen Kommunismus erlauben, nach Verstreichen der festgesetzten Frist mit noch größerem Elan zu neuem Angriff aufzubrechen mit größerer politischer und wirtschaftlicher Kraft und mit weiter vorgetriebenen, unsichtbaren Grenzen ihrer Macht im Inneren der freien Welt.

Die Unterzeichner dieses Aufrufs wenden sich an die Leiter der freien Völker der Welt, da sie überzeugt sind, daß die von den Sowjets unterworfenen Nationen das Recht haben, ihre Meinung frei zu äußern, denn sie sind weder militärisch noch ideologisch erobert worden, sie wurden gezwungen zu kapitulieren, um die Liquidierung alter internationaler Rivalitäten, welche sie selbst nicht betrafen, zu beschleunigen.

Wir wenden uns mit diesem Aufruf an die westlichen Großmächte, die freiwillig die Aufgabe auf sich genommen haben, die Ordnung im Sinne der Grundsätze, welche sich aus der Achtung der Rechte des Einzelnen und der Völker ergeben, wieder herzustellen.

Nicolae Dimitrescu
jetziger Gesandter und bevollmächtigter Minister Rumäniens in Spanien*)

Dr. Alexandru Mircea
Rektor der rumänischen katholischen Mission in Spanien

George Demetrescu
Präsident der rumänischen Gemeinschaft in Spanien

Dan Geblescu
Gesandter und bevollmächtigter Minister a. D., Generalsekretär der rumänischen Gemeinschaft in Spanien

Pamfil Şeicaru
ehem. Präsident der Gewerkschaft der rumänischen Presse

Ilie Sturdza
Vizepräsident der rumänischen Gemeinschaft in Spanien

Traian Popescu
Gesandtschaftsrat a. D., Vizepräsident der rumänischen Gemeinschaft in Spanien

Nicolae Opriş
Hauptmann der spanischen Armee

Nicolae Ştefănescu-Govora
Verfasser und Schriftleiter

Madrid, April 1959

*) Spanien hat die „rumänische" Volksrepublik nicht anerkannt.

Rumänische Bauern aus Rucar, Bez. Campulung Muscel (Walachei). Nach einem Gemälde von C. Popp de Szathmary

Die Deutschen aus Rumänien zum 10. Mai

Das gemeinsame Vaterland

Am 10. Mai 1959 sprach anläßlich des rumänischen Unabhängigkeitstages (1877) und anläßlich des zehnjährigen Bestehens der Rumänischen Bibliothek in Freiburg i. Br. **Hans Diplich im Namen aller Landsmannschaften der Deutschen aus Rumänien.** Er sagte:

„Die Banater Schwaben fühlen sich dem rumänischen Volk verbunden und haben mit ihm ein gemeinsames Vaterland. Uns ist vom Schicksal aufgetragen, in Freud und Leid zusammenzustehen.

Aus einer schweren lastenden Vergangenheit streben wir gemeinsam in eine — wie wir gerne hoffen — bessere Zukunft. Diese uns allen auferlegte Aufgabe wollen wir annehmen und bewältigen.

Die moderne Ungeduld unserer Herzen darf sich an dem Bauernvolk an der unteren Donau und in den Karpathen nicht nur beschwichtigen, sie kann von ihm unendlich viel lernen. Denn die Rumänen gehören zu jenen Nationen, die ein großes Maß an Geduld und Weisheit bekundeten, wenn es hieß Gewalt, Unrecht und Tyrannei zu ertragen. Und selten hat ein Volk seinen Charakter so sicher und rein durch alle Anfechtungen der Jahrhunderte bewahren können, wie das rumänische.

Durch seine geographische Lage und die geschichtlichen Ereignisse bedingt, ist das rumänische Volkswesen dem Westen und dem Osten gleichermaßen verpflichtet, ohne seine römische Herkunft und die tiefe lateinische Grundlage von Sprache und Charakter einzubüßen. Umstände, die jede Generation von neuem in Staunen versetzen.

Um die Wiege dieses Volkes braust bereits der Sturm aus den östlichen Steppen.

Die Geschichte überliefert uns rührende Begebenheiten aus der Zeit, als die Soldaten und Beamten Aurelians sich auf das rechte Ufer der Donau zurückzogen. Voller Sehnsucht blickten sie hinüber in das reiche Bauernland, wo die romanisierten Kolonisten weiterlebten, in der Dacia felix, um zu bleiben und die Jahrhunderte zu überdauern.

Es ist für uns Emigranten trostreich und wertvoll, so alte Traditionen und Erfahrungen zu befragen, denn wir erhalten gültige Antworten.

In diesem besinnlichen Augenblick, am Tage des 10. Mai, sei uns gestattet, uns an die segensreichen Jahre zwischen den beiden Weltkriegen zo erinnern. Wir waren Zeugen eines wesentlichen Kulturabschnitts. Wir durften teilhaben an einer Epoche, die in drangvoller Fruchtbarkeit der rumänischen Nation Erfüllungen vielfacher Art gebracht hatte. Als Hochschüler atmeten wir in dem weiträumigen Geist, den unsere Lehrer aus allen europäischen Kulturzentren in die Heimat verpflanzt hatten.

Dankbaren Sinnes denken wir an Persönlichkeiten, wie die Dichter Ion Pillat und Nichifor Crainic, die uns persönlich eine väterlich-freundschaftliche Teilnahme entgegenbrachten.

Aber wie vieles, was wir einst planten, was wir zu verwirklichen gedachten, schwand dahin und siedelte sich an in der Erinnerung an jene Dacia felix, die uns Heimat bleiben soll für und für. **Siege und Niederlagen, die sich an die Fahnen des Vaterlandes heften, geben uns hoffnungsvolle Zeichen. In ihrem Zukunftsglanz vereinigen wir uns heute hier und bekunden mit Freundesgrüßen unsere Zugehörigkeit zu einem gemeinsamen Werk."**

«What to do in Berlin»

Unter diesem Titel nimmt der Chefredakteur der Zeitschrift „Der Europäische Osten", Edmund von Gordon, in der Maiausgabe seiner Zeitschrift zu dem gegenwärtig in Genf behandelten Berlin-Problem neuerlich Stellung.

Wie schon in seinem Leitartikel des Aprilheftes, den wir unseren Lesern seinerzeit in Auszügen wiedergegeben haben, packt von Gordon auch diesmal das Übel direkt an der Wurzel. Warum, so frägt er, unternimmt Chruschtschow derartige Versuche, die freie Welt aus der Balance zu bringen? Und die Antwort ist klipp und klar: weil er als Diktator den außenpolitischen Erfolg braucht, um seine innenpolitische Machtposition zu sichern. Gibt ihm der Westen daher keine Gelegenheit den Fall Berlin auf die Habenseite zu buchen, muß er sich wieder zurückziehen, denn einen außenpolitischen Mißerfolg kann er sich als Diktator nicht leisten, er würde damit seine innenpolitische Position gefährden.

Deshalb muß der Westen in Genf fest bleiben bis zum äußersten, d. h. er darf auch vor einer Drohung mit militärischen Maßnahmen seitens der Sowjets nicht zurückschrecken, sondern muß zu verstehen geben, daß er ebenfalls bereit ist, notfalls seine militärischen Mittel zu gebrauchen. Den Fall Berlin sich zu einem Krieg ausweiten zu lassen, liegt keinesfalls im Interesse Chruschtschows, was er braucht sind Erfolge im Kalten Kriege und er wird sich beeilen, seinen Finger statt auf Berlin, auf eine andere, wie v. Gordon sagt, „weiche Stelle" des Westens zu legen.

Außerdem, stellt v. Gordon immer wieder fest, darf sich der Westen nicht nur mit einer defensiven Haltung begnügen und darauf warten, wo Chruschtschow die nächste Zündschnur legen wird, er muß selbst die Initiative ergreifen. Wie das zu geschehen hat, formuliert der Verfasser in seiner Schlußfolgerung deutlich genug. Er sagt: „Man muß nicht nur dort etwas tun, wo die Sowjets angreifen. Denn das sind natürlich immer die weichen oder schwachen Stellen des Westens. Der Westen muß seinerseits die Stellen zum psychologischen Kampf auswählen, was bisher noch nicht geschehen ist, und zwar **die weichen Stellen Rußlands.** Bei derOst-West-Auseinandersetzung kommt es eben wesentlich darauf an, ob man an den weichen Stellen des Westens oder an den weichen Stellen Rußlands kämpft. Das ist der Sinn einer Aktivität und einer eigenen Initiative, die heute dem Westen fehlt und durch deren Fehlen er sich logischerweise immer in einer schwachen Position befinden muß. **Bisher hat der Kreml die Kampfstellen ausgesucht. Der Westen braucht nur diese Taktik zu übernehmen.** Wenn ein psychologischer Generalstab des Westens die schwachen Stellen Rußlands suchen würde, so würde er sie auch finden. Die Stellung des Westens ist bisher nur deshalb so schlecht gewesen, weil dies noch nicht getan worden ist."

Nachrichten aus Rumänien

◆ **Hunderte von Verhaftungen** wurden Anfang dieses Jahres in Jassy und in den umliegenden Dörfern vorgenommen. Verschiedene Vorkommnisse deuten darauf hin, daß in der alten Hauptstadt der Moldau eine organisierte Widerstandsgruppe am Werk ist.

Am 4. Januar d. J. ließen Jugendliche im Lichtspieltheater „Puschkin", während der Vorführung einer sowjetischen Wochenschau, Spatzen und Raben durch den Saal fliegen. Das Publikum war überaus belustigt, die Miliz erschien erst nach der Vorführung. Das gleiche ereignete sich am selben Abend im Lichtspieltheater „Gorki", wo ein Angestellter des sowjetischen Konsulats, der Russe Gruzdew, als er gegen den Spektakel protestierte, vom Publikum verprügelt wurde.

Am selben Tage fanden antikommunistische Demonstrationen in der Gemeinde Romanesti statt, die — so behauptet der rumänische Sicherheitsdienst — von Valentin Tudose, einem Parteimitglied, organisiert wurden.

Tags darauf, also am 5. Januar d. J., wurde der zwischen Poiana und Jassy verkehrende Postautobus von bewaffneten, maskierten Unbekannten angegriffen, der begleitende Milizsoldat entwaffnet und ein im Autobus mitreisender Sicherheitsoberleutnant auf der Stelle erschossen.

Am 7. Januar griffen Studenten den Universitätsprofessor Juliu Nitulescu, Mitglied der Akademie der Rumänischen Volksrepublik, der als linientreuer Kommunist gilt, auf offener Straße an und verprügelten ihn.

Am 8. Januar wiederum, wurden im Gebäude des Hauptpostamtes in Jassy antikommunistische Flugblätter gestreut. Nach Angaben des Sicherheitsdienstes wurden diese Flugblätter in einer amtlichen Dienststelle in der Alexandriistraße vervielfältigt. Mehr als das. Der Sicherheitsdienst behauptet, daß zwei Angehörige derselben Dienststelle zweimal versucht hätten, das Gebäude des Regional-Volksrates in Brand zu stecken.

Ebenfalls am 8. Januar wurde ein Angestellter der Abteilung „Agitprop" der regionalen Parteileitung, Dumitru Simion, in der Nähe der Gemeinde Carpitzi, an einen Baum gefesselt aufgefunden. Weitere „Agitprop"-Instrukteure, die Genossen Gheorghe Voinescu, Vasile Gavrilescu und C. Popovici, wurden von einer Milizstreife in einem Straßengraben unweit eines Gasthauses in derselben Gemeinde, bewußtlos aufgefunden. Sämtliche Papiere der Überfallenen fehlten.

Auf der Strecke Jassy—Vaslui blieben innerhalb weniger Tage mehrere Postautobusse auf der Strecke liegen. Wie die Untersuchungen ergaben, enthielten die Benzintanks der Busse größere Mengen Zucker.

Am 10. Juni fand man im Kulturpalais der Stadt Jassy mehrere Sprengkörper.

Im Zusammenhang mit allen diesen Vorkommnissen hat das Innenministerium in Bukarest mehr als die Hälfte aller Milizangehörigen (einschließlich Offiziere im Majorsrang) versetzt.

Die Widerstandsgruppe, die alle diese Aktionen organisiert, trägt den Namen „Vlad Tzepes", den Namen jenes Fürsten also, der sich mit allen Mitteln der türkischen Herrschaft widersetzte und der für seine Grausamkeit den Beinamen „Vlad der Pfähler" erhielt.

◇ **Die Gemeinden Neustadt, Helsdorf und Weidenbach,** die sich in der Umgebung von

(Fortsetzung auf Seite 8)

Die Freiheit für alle und über alles*)

„Seit 1877 ist die Feier des 10. Mai mit einer Truppenparade verbunden, die vor der Versklavung Rumäniens in allen Garnisonen des Landes stattgefunden hat. Das sollte bezeugen, daß wir unsere Unabhängigkeit erkämpft haben und daß wir bereit waren, im Notfall dieselbe Unabhängigkeit mit der Waffe zu verteidigen.

Vor vielen Jahren als Kinder und auch später als Jünglinge sahen wir an der Spitze der Truppen hinter unseren alten Fahnen und Standarten die ehemaligen Soldaten, die 1877/78 bei Plevna, Rahova, Smardan und Vidin unter Carol von Hohenzollern-Sigmaringen gekämpft haben, marschieren ... Von Jahr zu Jahr wurde ihre Zahl geringer, bis sie schließlich bei den Maiparaden nicht mehr zu sehen waren.

Nach dem letzten Kriege, der für uns Rumänen ein nationaler Krieg war, ein Krieg für die Verteidigung der Unabhängigkeit und der Integrität unseres Territoriums, hatten die ehemaligen Frontsoldaten keine Gelegenheit mehr hinter ihren Regimentsfahnen zu marschieren, als lebendiges Symbol für die jüngere Generation. In Rumänien selbst bemüht sich ein von Fremdherrschaft aufgezwungenes und vom Westen toleriertes Regime, die Erinnerung an unsere Unabhängigkeit auszulöschen. Eine andere Armee wurde auf die Beine gestellt, die die Eroberung der Welt durch den Weltbolschewismus ermöglichen soll.

Wir, die ehemaligen Frontsoldaten, die auf der Krim, am Kuban und in der Kalmückensteppe für Europa und für das Abendland gekämpft haben, genau wie die Veteranen von 1877/78, werden von Jahr zu Jahr immer weniger und die Zeit, da der letzte von uns in die große Armee unserer Kameraden, die in den verzweifelten Steppen Rußlands ihr Leben gelassen haben, eintreten wird, ist nicht mehr ferne.

Aber so lange wir noch am Leben sind, werden wir, so bescheiden unsere Mittel sind, für dieselbe Unabhängigkeit kämpfen, unermüdlich, getreu unseres Eides und treu unseren toten Kameraden.

In diesem Gedanken haben wir uns an unsere ehemaligen deutschen Kameraden gewendet und sie hier nach Freiburg eingeladen, wo eine rumänische Kulturstätte errichtet wurde, die für uns auch eine Fahne ist und ein Bestandteil unseres Kampfes. Diese ehemaligen deutschen Soldaten sind gekommen und wir sind tief gerührt, daß unter ihnen auch Angehörige der 79. und 370. Infanterie-Division sind, also die letzten Verteidiger unserer alten moldauischen Hauptstadt Iassy.

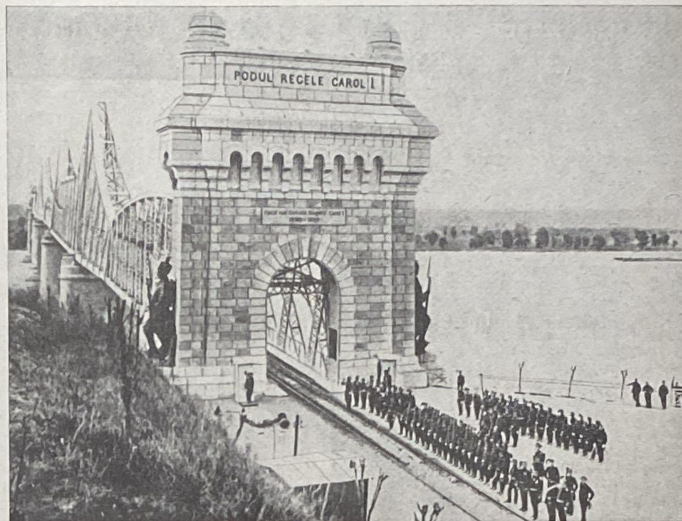
Bei diesem 10. Mai fühlen wir uns diesen deutschen Kameraden tief verbunden, ihre Anwesenheit ermutigt uns und ermutigt das gesamte rumänische Volk, das aus dem unterjochten Lande zu Deutschland blickt und von Deutschland viel erhofft.

Nicht nur wir Rumänen, sondern alle nach Prozenten verkauften Völker Südosteuropas sind sich dessen bewußt, daß sie nicht zu Freiheit und Unabhängigkeit gelangen werden, so lange Deutschland nicht wieder vereinigt ist und so lange Deutschland in Europa nicht das ist, was es sein muß.

In diesem Geiste rufen wir so laut, daß uns alle hören, an diesem 10. Mai und vor einer Gipfelkonferenz, oder besser gesagt vor einer Reihe von Gipfelkonferenzen:

Es lebe die Freiheit für alle und über alles!"

*) Worte gesprochen am 10. Mai 1959 in Freiburg im Breisgau anläßlich des rumänischen Unabhängigkeitstages von dem Herausgeber dieser Zeitschrift im Namen der ehemaligen rumänischen Frontkämpfer.

Stindardul-Bildarchiv

Am 10. Mai 1902

Eine Ehrenkompagnie des 6. Jägerbataillons, das damals in Cernavoda in Garnison stand, vor der berühmten Brücke über die Donau.

Im letzten Kriege kämpfte dieselbe Einheit, als 6. Jäger-Regiment mot., in Bessarabien, bei Odessa und an der Don-Tschirfront (im Verband des 48. dt. Panzer-Korps).

Wir rufen die Angehörigen der 170. I. D.

Es war am 24. September 1941, als unsere Kavalleriebrigade den Befehl erhielt, eine Stellung längs des Panzergrabens zwischen **Nowopopowka** und **Lukowitska** zu besetzen. An unseren rechten Flügel schloß die 170. I.-D., mit den Infanterie-Regimentern 391, 399 und 401, an. Die Division, deren Kommandeur damals Generalleutnant Wittke war, hatte vorher beträchtliche Verluste erlitten. Wir erinnern uns noch genau, daß das Pionierbataillon dieser Division nur noch über 60 bis 80 Männer verfügte. Kaum hatten wir die Stellung besetzt, als der deutsche General ein rumänisches Regiment anforderte, das einen Gegenangriff unternehmen sollte, um den Druck der Sowjets etwas zu mindern. Es war gerade unser Regiment, das 2. Kalaraschen-Regiment, das für diese Aufgabe bestimmt wurde. Das Unternehmen wurde am 26. September erfolgreich durchgeführt, wobei **Hof Filiberta** in unsere Hand fiel.

Seit diesem Tage und für die Dauer fast eines ganzen Jahres, waren wir immer mit der 170. I.-D. zusammen im Einsatz. Vom 27. September bis 3. Oktober wurde hart gekämpft in diesem Abschnitt der damaligen 11. Armee. Viele von uns sind vor dem Panzergraben gefallen, so auch der Kommandeur unserer Brigade, Oberst Danescu. Aber am 10. Oktober 1941 war die

AOK 11-Bild

Oberst Daniel, Kommandeur eines Infanterie-Regiments der 170. I.-D.

Schlacht am Asowschen Meer gewonnen und 65.000 Gefangene, 125 Panzer und 500 Geschütze fielen in unsere Hände.

Im Winter 1941/42 waren wir zusammen mit Verbänden der 170. I.-D. gegen Partisanen im Raum **Stary Krim — Karassubasar** eingesetzt und in den blutigen Abwehrkämpfen bei **Kiet** fochten wir ebenfalls Schulter an Schulter; Kommandeur der deutschen Division war damals General Sander.

Auch am 8. Mai 1942, bei dem Unternehmen „Trappen-Jagd", hatten wir Verbände der 170. I.-D. zu Nachbarn, und zwar bei **Parpatsch.** Nach dem gelungenen Einbruch in die russische Front und nach der Eroberung auch der rückwärtigen sowjetischen Stellungen, erhielt unsere Brigade den Befehl in Richtung Südost vorzu-

AOK 11-Bild

Das taktische Zeichen der 170. I.-D. auf der Straße von Karassubasar nach Stary Krim

stoßen, die 170. I.-D. aber rollte auf **Kertsch** zu, an dessen Eroberung am 16. Mai sie hervorragend beteiligt war.

Seit damals haben wir die 170. I.-D. nicht mehr gesehen. Wir haben erfahren, daß die Division bei Sewastopol zum Einsatz kam und später sogar im Raum Leningrad.

Was ist aus dieser Division geworden? Kann uns jemand Auskunft geben über Oberst Daniel, Oberstlt. Polleck, Oberstlt. Schmoller, Hptm. Böttcher und viele andere? Haben noch Angehörige der Infanterie-Regimenter 391 und 401 Aufnahmen, auf denen auch rumänische Kavalleristen zu sehen sind? Für jede Auskunft wären wir dankbar.

Drei Bundestagsabgeordnete als Reisende in der Rumänischen Volksrepublik

Drei Bundestagsabgeordnete der SPD-Fraktion, und zwar Frau Marta Schanzenbach, Willy Müller und Karl Wittrock, haben eine zweiwöchige Reise durch Rumänien und Bulgarien unternommen.

In Rumänien wurden die drei über die „Marschroute Nr. 1" geführt (höchste Verblüffung der „nützlichen Idioten", offizielle Benennung für nichtkommunistische Helfer des bolschewistischen Imperialismus).

Die drei Reisenden haben selbstverständlich keines der verwahrlosten Gehöfte vertriebener Bauern gesehen, nicht die unterernährten und tbc-kranken Arbeiter, die in Lumpen gekleideten Kinder und die elenden sog. Arbeitslager, in denen die Lebensbedingungen nicht anders sind als zur Zeit der Pharaonen.

Zurückgekehrt haben es diese SPD-Bundestagsabgeordneten natürlich nicht lassen können, die Öffentlichkeit durch Pressekonferenzen mit den „sozialen Errungenschaften" und anderen „Fortschritten" im heutigen Rumänien bekannt zu machen. Zu ihren Ausführungen haben wir unsererseits nur eine einzige Frage: hat einer der drei Reisenden bei den vielen Besuchen und Empfängen jemals den Wunsch geäußert, eine einzige Ruhestätte der mehr als 100.000 deutschen Gefallenen, die in rumänischer Erde ruhen, zu besuchen?

Die Wehrmacht im Kampf. Band 21.

Walther Rehm: Jassy*)

Soeben ist im Kurt Vowinckel-Verlag ein hochinteressantes Buch erschienen, dessen Verfasser der ehemalige 2. Generalstabsoffizier der 79. Infanterie-Division ist, die im Sommer 1944 bei Jassy eingesetzt war. Das Buch ist von wissenschaftlicher Gründlichkeit und stützt sich auf bisher unveröffentlichte Berichte und ausführliche Auskünfte, die der Verfasser bei ehem. deutschen Offizieren einholte, die damals im Rahmen der 79. I.-D. oder als Angehörige anderer deutscher Divisionen im selben Raum kämpften und das tragische Schicksal der 79. I.-D. im Kessel südlich Husi miterlebten. Selbstverständlich basiert das Werk in erster Linie auf eigenen Tagebuchaufzeichnungen und Unterlagen des Majors i. G. Rehm. So wurde aus diesem Bericht nicht nur die Darstellung einer Episode — die letzten Kampftage der 79. I.-D. —, sondern darüberhinaus ein Beitrag zur Geschichte des zweiten Weltkrieges, der die bisherigen Ansichten und Urteile über das Gesamtkapitel des Zusammenbruchs der Heeresgruppe Südukraine (Generaloberst Frießner) und des rumänischen Zusammenbruchs nicht unbeeinflußt lassen wird.

Wir Rumänen haben ein besonderes Interesse daran, daß die wahren Ursachen dieser für uns so tragischen Entwicklungen endlich ans Licht kommen. Wir sind vollkommen der Meinung des Verfassers, und wir haben dies auch immer betont, wenn er schreibt, daß der Zusammenbruch der Front in verschiedenen (eigentlich nur zwei) Abschnitten, wo rumänische Divisionen eingesetzt waren, monatelang vorher sorgfältig vorbereitet wurde. Der rumänische Soldat mit seinem gesunden bäuerlichen Instinkt, witterte daß etwas gegen ihn im Gange war, daß er verraten war. Sein Kampfgeist war gebrochen. Die Zersetzung des Widerstandswillens wurde bei der Truppe nach Direktiven von „hoher Stelle" durchgeführt. Und es waren nicht wenige rumänische Offiziere, die diese Tatsache maßgebenden deutschen Dienststellen mitgeteilt haben. Manche dieser Offiziere haben sich bereit erklärt, der verschwörerischen Tätigkeit ein Ende zu bereiten, so hat z. B. **Generalmajor Radu Korne** aus seiner Empörung kein Hehl gemacht und in der Öffentlichkeit, anläßlich einer Gedenkfeier für die Gefallenen im Mai 1944 in Bukarest, klare Stellungnahme bezogen. General Korne wurde sofort versetzt und allein diese Versetzung hätte der deutschen diplomatischen Vertretung in Rumänien zu denken geben sollen. Viele Wochen vor dem 23. August 1944, dem für uns Rumänen schwärzesten Tag unserer Geschichte, hat sich **General Tobescu** zu dem damaligen deutschen Gesandten Manfred von Killinger begeben und hat ihm den ganzen Plan des Umsturzes auf den Tisch gelegt. Tobescu wußte nämlich schon damals, bei welchen rumänischen Einheiten die Front sich „öffnen" sollte. Eine dieser Einheiten war die 5. rumänische Kavallerie-Division, über welche Walther Rehm manches in seinem Buche schreibt, da diese Division an der linken Flanke der 79. I.-D. stand. Obwohl der Divisions-Kommandeur (Generalmajor Corneliu Carp), durch General der Kavallerie Racovitza, direkt mit der Verschwörergruppe in Bukarest in Verbindung stand, wären auch hier die Dinge beinahe nicht so glatt gegangen. Der 2. Generalstabsoffizier dieser Division, **Major i. G. Traian Catana**, weigerte sich mitzumachen, verlangte seine Versetzung zur kämpfenden Truppe und starb bei einem Gegenangriff den Heldentod. Sein Nachfolger, **Major i. G. Constantin Neculce,** wußte nichts von den Vorbereitungen im Abschnitt dieser Division und als er sah, daß die Stellungen bei kaum spürbarem russischen Druck geräumt wurden, wollte er aus eigener Initiative zurückweichende Einheiten aufhalten, um die Stellungen wieder zu besetzen. Neculce fiel wie ein richtiger Kavallerist: hoch zu Pferde.

In seiner Objektivität vermeidet Major i. G. Walther Rehm, über die Gründe des Versagens der 5. Kav.-Div. näheres zu berichten und unterstreicht mehr das Positive, nämlich das mutige und treue Verhalten des Kommandeurs der 11. rumänischen Inf.-Div., des mit dem Ritterkreuz ausgezeichneten Generals **Petrescu** (und nicht Dumitrescu, wie er im Buch genannt wird.) Es dürfte von Interesse sein hier einzufügen, daß General Petrescu, ehem. Artillerie-Offizier, seine militärische Ausbildung in Frankreich erhalten hatte.

Mit Ausnahme dieser einen Namensverwechslung sind alle Angaben des Buches, die Rumänen und Rumänien betreffend, richtig und wahrheitsgemäß. Auch die Namen der Ortschaften, Flüsse und andere geographische Benennungen sind ausnahmslos richtig geschrieben.

Der Verfasser hat dieses wertvolle Buch selbstverständlich für die Detuschen geschrieben, aber wir Rumänen sind ihm dankbar, denn was er geschrieben hat, ist auch für eine spätere rumänische Geschichtsschreibung verwendbar — und nicht nur für eine militärische! Vor der Geschichte kann sich niemand seiner Verantwortung entziehen und Major Walther Rehm hilft uns die Verantwortlichen für alle kommenden Generationen zu brandmarken.

I. V. E.

*) Walther Rehm: Jassy. Schicksal einer Division oder einer Armee? Mit 9 Kartenskizzen. Kurt Vowinckel-Verlag Neckargemünd. 164 S. Leinen DM 10,50.

In der nächsten Nummer:
Buchbesprechung
Fritz Wöß: Hunde, wollt ihr ewig leben
Paul Zsolnay-Verlag, Hamburg-Wien
Außerdem werden wir auch zu dem gleichnamigen Film Stellung nehmen.

Kongreß der Föderalistischen Union Europäischer Volksgruppen

Vom 23. bis 26. Juli 1959 findet in Aachen der Kongreß der Föderalistischen Union Europäischer Volksgruppen statt.

Durch die ungefähr 30 Volksgruppenorganisationen, die der FUEV angeschlossen sind, werden fast alle westeuropäischen Volksgruppen und nationalen Minderheiten am Kongreß vertreten sein.

Das Programm umfaßt Referate von Herrn Ernst Paul, MdB und Mitglied des Europarates, über „Umsiedlung und Vertreibung in bezug auf Volksgruppen", und von Herrn James Crosbie, Senator in Dublin und Mitglied der Menschenrechtskommission des Europarates, über „Minderheiten im Lichte der Konvention zum Schutz der Menschenrechte".

Der Kongreß ist offen für alle, die Interesse an den Problemen der Volksgruppn und nationalen Minderheiten haben. Personen, die teilnehmen wollen, werden ersucht, sich an den Generalsekretär derFUEV, Roligned, Rundsted Kyst, Dänemark, zu wenden.

Sowjetische Truppen noch in Rumänien

Wie unseren Lesern erinnerlich sein wird, haben wir, trotz gegenteiliger feierlicher Erklärungen von kommunistischer Seite, stets behauptet, daß die Zurückziehung der sowjetischen Einheiten aus Rumänien nicht den Tatsachen entspricht. In unserer letzten Folge berichteten wir, daß die Kasernen des 3. rumänischen schweren Artillerie-Regiments in Galatz von sowjetischen mechanisierten Einheiten besetzt sind.

Am 27. Mai d. J. brachte die im allgemeinen sehr gut informierte Free Rumanian Press Agency (4 Holland Road, London W 14) folgende Meldung:

„**Die 128. sowjetische Division hat ihr Hauptquartier in Galatz an der Donau aufgeschlagen.** Die 61. russische Jagd-Division im Prahova-Tal und rings um Bukarest erhielt neue Maschinen vom Typ MiG 17, 19 und 21, La 17 und Iak 25. Gleichzeitig hält sich das Gerücht, daß diese Division in Kürze durch die 111. Luftwaffen-Division abgelöst werden soll. **Die 45. sowjetische motorisierte Division wurde in Rumänien neu gruppiert.**"

Betr. die 45. sowjet. mot. Division können wir noch hinzufügen, daß diese Division mit ihrer Masse im Raum Constantza liegt.

Rumänische Freiheitskämpfer versenken sowjetische Schiffe

Ein verwegener Sabotageakt wurde im vergangenen Monat von rumänischen Patrioten im Zuge ihres Widerstandskampfes gegen die kommunistischen Unterdrücker ausgeführt.

Zwei sowjetische Schlepper, **PAIBOI 27** und **O-102**, die zwei Boote, beladen mit Chemikalien strategischer Natur, mit sich führten, **flogen auf der Donau in der Nähe von Chiciu in die Luft.** Die nachfolgenden Untersuchungen ergaben, daß zwei magnetische Minen sowjetischer Herkunft, zusammen mit einem Zeitmesser, an den Schiffskörpern der zwei Schlepper und Boote angebracht waren. Die Schiffe kamen von Orsova und die Behörden nehmen an, daß die Minen während der Nacht in Radu-Negru angebracht wurden. Ungefähr 100 Personen wurden verhaftet und verhört. Es scheint aber, daß ein Arbeiter aus Brailitza namens Suridis, in dessen Haus belastende Briefe gefunden wurden, sich dem kommunistischen Netz entziehen konnte. Sofort nach dem Unglück **wurde jeder Schiffsverkehr auf der unteren Donau und jede Fischerei, infolge der Gefahr radio-aktiver Verseuchung, untersagt.**

(Free Rumanian Press-Agency, London)

„Ausschuß für Deutsche Einheit"

Eine besondere Propagandazentrale der SBZ

Die „Wehrpolitische Information" (Köln 5, Postfach 162) brachte am 11. Juni 1959 folgenden Bericht:

Berlin-Ost (WI) — Die Hetze gegen die Bundesrepublik wird, wie jede politische Maßnahme vom ZK der SED gesteuert. Die dort gegebenen oder gebilligten Parolen werden nicht nur von den Parteien (SED, KPD, LDP, Ost-CDU usw.) weiterverbreitet, sondern auch von allen Staatsorganen, von Presse, Rundfunk, Fernsehen und von den politischen Organisationen (Nationale Front, FDGB, Kulturbund, Deutscher Städte- und Gemeindetag usw.). Als ausführendes Organ spielt dabei der „Ausschuß für Deutsche Einheit" eine besondere Rolle. Obwohl er „überparteilich" firmiert, vertritt er ausschließlich die Linie der SED. Er operiert auch speziell gegen die Bundeswehr und gegen die Wehrbereitschaft der Bevölkerung in der Bundesrepublik.

Der „Ausschuß für Deutsche Einheit" wurde am 7. 1. 1954 gegründet. Er ist eine im Rang eines Staatssekretariats stehende Propagandastelle der SBZ-Regierung mit Sitz in Berlin W 8, Friedrichstraße 169/170. Sein Sekretär ist z. Z. Adolf Deter (SED). Prominente Mitglieder sind: Albert Norden (SED), Dr. Wilhelm Girnus (SED) und Dr. Hans Loch (LDP). Der Ausschuß hält internationale Pressekonferenzen in Ostberlin ab und veröffentlicht laufend Broschüren und „Informationen".

Propagandathesen sind u. a.:

„Die Bundesrepublik ist ein Hort des Faschismus und des Militarismus." In diesem Sinne agitierte der Ausschuß schon vom November 1954 bis November 1956 (Aufruf an die Jugendlichen Westdeutschlands, **sich der Wehrpflicht zu entziehen**), dann im Oktober 1957 („in Bonn regieren die Faschisten und Kapitalisten") und Februar 1959 (**„HITLERs Generalstab kommandiert ADENAUERs Armee"**).

„Die Generale der Bundeswehr rekrutieren sich aus Kriegsverbrechern." So heißt es seit Aufstellung der Bundeswehr, in verstärktem Maße seit Januar 1958.

„Der Staatsapparat der Bundesrepublik, **insbesondere auch die Justiz, ist durchsetzt von Nationalsozialisten**". Läuft so besonders seit März 1956.

„Der Antisemitismus in der Bundesrepublik wird von den Regierenden geschürt." Thema seit Oktober 1956.

„**Die Atombewaffnung** der Bundeswehr und die totale Militarisierung in der Bundesrepublik **verhindern Wiedervereinigung und Friedensvertrag und führen zum Volksnotstand.**" Propaganda insbesondere seit Mitte 1958.

Am 9. November 1956 hielt der „Ausschuß für Deutsche Einheit" in Ostberlin eine Pressekonferenz ab, in der das Eingreifen der Sowjets beim ungarischen Volksaufstand gerechtfertigt wurde. Um bestimmte Bevölkerungskreise in der Bundesrepublik direkt anzusprechen, hat er z. B. im Februar 1956 eine „Bauernfibel" herausgegeben, die gegen die angeblich schlechte soziale Lage der Landbevölkerung polemisiert und zum Widerstand gegen die Politik der Bundesregierung aufruft. Das Propagandamaterial wird über die üblichen Kanäle in die Bundesrepublik eingeschleust, teilweise durch die Post versandt oder über Tarnorganisationen verteilt. Der Ausschuß war auch maßgeblich bei der Propagierung des Films „Teutonenschwert" beteiligt.

*

Angesichts der obenstehenden Thesen bleibt dem Kommentator nur noch zu bemerken, daß alle diese Schlagworte in gewissen deutschen Tageszeitungen immer wieder zu lesen sind und daß sich außerdem verschiedene Kreise der Bundesrepublik dieselben Schlagworte zu eigen gemacht haben, um sie in ihrer Wühlarbeit gegen die Regierung zu benützen. Ein Beispiel also, wie weit die kommunistische Infiltration in Westdeutschland bereits Fuß gefaßt hat.

Nachrichten aus Rumänien

(Fortsetzung von Seite 6)

Kronstadt befinden und dem Rayon Zeiden angehören und die alle drei noch von einer sächsischen Mehrheit bewohnt werden, sind nun vollkommen kollektivisiert. Auch in den anderen Gemeinden des Burzenlandes wird die Kollektivisierung planmäßig durchgeführt.

◆ **Drei Kirchen**, darunter zwei orthodoxe und eine reformierte, wurden bis jetzt in der Stadtmitte von Bukarest abgerissen, um für neue kommunistische Bauten Platz zu schaffen. Die vierte Kirche, die diesen Planungen zum Opfer fallen wird und im Monat Juni abgerissen werden soll, ist die deutsch-lutherische Kirche. Gleichzeitig werden auch das ehemalige evang. Gymnasium und die umliegenden Gebäude verschwinden. Wo früher die „Carol-I.-Universitätsstiftung" stand, befindet sich jetzt ein großer Platz. Nördlich davon, in Richtung Chaussee Kisseleff bis zur Weißen Kirche (Biserica Alba), werden alle Gebäude, mit Ausnahme des Atheneums und des Hotels Athenee-Palace, abgerissen.

Die Stadtmitte von Bukarest wird ihr Gesicht vollkommen verändern.

◇ **Obwohl, wie wir bereits gemeldet haben,** vier junge Rumänen, die in Bukarest bewaffnete Angriffe auf Angehörige der Miliz verübt hatten, zum Tode verurteilt und hingerichtet wurden, haben sich neuerlich derartige Angriffe ereignet, ohne daß es den Behörden bisher gelang, die Täter zu fassen.

◆ **In der Walachei** stoßen die Kommunisten bei ihren Kollektivisierungsversuchen immer noch auf heftigsten Widerstand seitens der Bauern. So wurden z. B. die kommunistischen Funktionäre und Propagandisten, die die Bauern von Valea Rea, Rayon Braila, zu einer totalen Kollektivisierung bewegen sollten, von den Dorfbewohnern gewaltsam vertrieben. Miliztruppen, welche die Ordnung herstellen sollten, weigerten sich auf die Bauern zu schießen. Schließlich war die Partei gezwungen, Angehörige der sogenannten „bewaffneten Arbeiterbataillone" einzusetzen. Sämtliche Bewohner des Dorfes wurden deportiert.

DIETER FRIEDE:
DAS RUSSISCHE PERPETUUM MOBILE
Marienburg-Verlag, Würzburg, 244 S.

Workuta, das russische Strafgefangenenlager am Eismeer, ist dem Westen seit Jahren als Inbegriff der brutalsten, rücksichtslosesten Ausbeutungspolitik der Sowjets bekannt. Dieter Friede hat in achtjähriger Zwangsarbeit die teuflischen Methoden, die in diesem und anderen Strafgefangenenlagern Sowjetrußlands angewendet werden, um die Fünfjahrespläne durchführen zu können, am eigenen Leibe erfahren müssen. Die Lehren, die er daraus gezogen hat und die er uns in diesem Buche darlegt, beschränken sich aber nicht nur auf die Erfahrungen unserer Generation. Dieter Friede beweist an Hand gründlicher historischer Untersuchungen, daß sich die Methoden der heutigen Machthaber und ihre Ziele in nichts von denen der selbstherrlichen Kaiser aller Reussen unterscheiden und deckt damit die volle und eigentliche Gefährlichkeit der Sowjetpolitik auf, die nichts anderes ist als das schon immer existente perpetuum mobile der russischen Expansion, gegen die sich Europa seit Jahrhunderten wehren muß.

Eines allerdings, schreibt Friede, ist für die Ausrichtung der russischen Außenpolitik neu, nämlich die für Rußland neue und tödliche Gefahr eines Mehrfrontenkrieges und die Verwundbarkeit seiner Rüstungszentren durch die Entwicklung der modernen Waffen, die jede Entfernung praktisch aufhebt. Interessant ist in diesem Zusammenhang besonders die Schlußfolgerung Friedes, der, den Vergleich mit dem Zarenreich auch hier heranziehend, feststellt: „Die Zaren konnten alles wagen, ohne je die **Existenz Rußlands** aufs Spiel zu setzen. In dieser Lage ist das Zentralkomitee heute nicht mehr."

Ein aktuelles Buch, wie aktuell, zeigen die neuerlichen Expansionsversuche des russischen Imperiums im Zusammenhang mit dem Fall Berlin.

Pressefoto W. Pragher, Freiburg i. Br.

Unter den zahlreichen Gästen, die an den Feiern anläßlich unseres Unabhängigkeitstages und des zehnjährigen Bestehens der rumänischen Bibliothek in Freiburg im Breisgau teilgenommen haben, waren auch hohe Offiziere zu sehen.

Die französische Armee war durch **General Lecomte**, kommandierender General des 1. französischen Armeekorps und **General Desjours**, Stellvertreter des Erstgenannten, vertreten. Für die Bundeswehr war **Oberst i. G. Dr. Meier-Welcker** erschienen, Direktor des Militärforschungsinstituts.

Hier im Bilde Prinz Nikolaus von Rumänien im Gespräch mit den beiden französischen Generälen.

Unser Aufruf an alle unsere Leser und Freunde hat einen großen Widerhall gefunden. Die zahlreichen Spenden haben ein häufigeres Erscheinen von „Stindardul" möglich gemacht. Außer den Volksdeutschen aus Rumänien, die uns ständig unterstützt haben, waren es diesmal viele, sehr viele ehemalige deutsche Frontsoldaten aller Dienstgrade, die uns ihre Hilfsbereitschaft gezeigt haben. Ergreifende Zeilen und teilweise auch umfangreiche Briefe haben alle eingelaufenen Geldsendungen begleitet. Wir waren tief berührt, insbesondere von dem Schreiben eines Schwerkriegsbeschädigten aus Berlin-Wilmersdorf.

Allen danken wir voller Anerkennung und in treuer Verbundenheit.

Gleichzeitig versichern wir allen unseren Lesern, Freunden und Kameraden, daß wir den Kampf unverdrossen weiterführen werden, in dem Bewußtsein, daß wir damit nicht nur unserem in Prozenten verkauften und jetzt unterjochten Vaterlande dienen, sondern auch dieses Deutschland wie unsere eigene Heimat verteidigen müssen.

„Friedliche" Erziehung der Jugend in der Sowjetzone